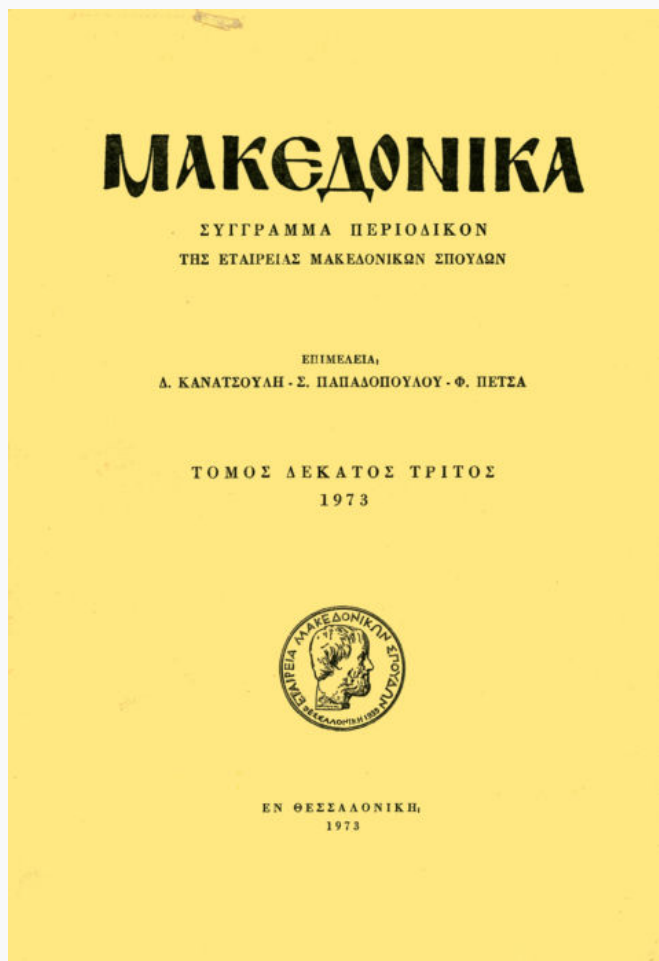

Μακεδονικά

Τόμ. 13, Αρ. 1 (1973)

Οι μακεδονιάρχαι του Κοινού των Μακεδόνων και η κοινωνική θέσις αυτών εις τας μακεδονικάς πόλεις

Δ. Κανατσούλη

doi: [10.12681/makedonika.894](https://doi.org/10.12681/makedonika.894)

Copyright © 2014, Δ. Κανατσούλη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κανατσούλη Δ. (1973). Οι μακεδονιάρχαι του Κοινού των Μακεδόνων και η κοινωνική θέσις αυτών εις τας μακεδονικάς πόλεις. *Μακεδονικά*, 13(1), 1–38. <https://doi.org/10.12681/makedonika.894>

ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ
ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑΣ ΠΟΛΕΙΣ

Οί Μακεδονίαρχαι ἦσαν οἱ πρόεδροι τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων, μιᾶς θρησκευτικῆς ἐπαρχιακῆς ἐνώσεως τῶν Μακεδόνων, τῆς ὁποίας κύριον ἔργον ἦτο, ὅπως καὶ ὅλων σχεδὸν τῶν κοινῶν τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ἡ λατρεία τῶν αὐτοκρατόρων καὶ ἡ διοργάνωσις τῶν μετ' αὐτῆς συνδεομένων ἐπαρχιακῶν ἀγώνων. Εἰς παλαιότεραν μελέτην μου «Τὸ κοινὸν τῶν Μακεδόνων», εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον¹, ἐπραγματεύθην περὶ τῶν μακεδονιαρχῶν, περὶ τοῦ τίτλου αὐτῶν, περὶ τοῦ χρόνου ἐμφανίσεώς των, περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς διαρκείας τῆς θητείας των, περὶ τῶν ἀρμοδιοτήτων καὶ τῶν οἰκονομικῶν συνεισφορῶν αὐτῶν πρὸς τὸ κοινὸν ὡς ἀγωνοθετῶν. Οἱ πρόεδροι οὗτοι τοῦ κοινοῦ ἄλλοτε ἔχουν τὸν τίτλον *ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων* καὶ πληρέστερον *ἀρχιερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ Μ.*, ὅστις πάλιν εἶναι ταυτόσημος μὲ τὸν συχνότερον ἀπαντῶντα *ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ Μ.* καὶ ἄλλοτε *μακεδονιάρχης*. Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πέντε γνωστῶν ἀρχιερέων τοῦ κοινοῦ τέσσαρες ἀνήκουν εἰς τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα καὶ δὴ περὶ τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ εἰς μόνον εἰς τὸν 2ον, οὐδεὶς δὲ ἀπαντᾷ εἰς τὸν 3ον, ἀντιθέτως δὲ ἐκ τῶν εἴκοσι τριῶν μακεδονιαρχῶν καὶ μακεδονιαρχισσῶν ὅλοι σχεδὸν χρονολογοῦνται κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα καὶ οὐδένα ἠμποροῦμεν νὰ τοποθετήσωμεν οὔτε εἰς τὸν 2ον μ.Χ. αἰῶνα, καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ πρόεδροι τοῦ κοινοῦ κατὰ τὸν 1ον καὶ 2ον αἰῶνα ἐκαλοῦντο ἀρχιερεῖς τοῦ κοινοῦ, κατὰ τὸν 3ον δὲ μακεδονίαρχαι. Κατὰ ταῦτα ὁ *ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ* καὶ ὁ *μακεδονιάρχης* εἶναι κοινὴ ὀνομασία πρὸς δήλωσιν τοῦ προέδρου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ πρῶτος τίτλος χρησιμοποιεῖται παλαιότερον, ὁ δεῦτερος μεταγενεστέρως, ἐκτοπίσας ὀριστικῶς τὸν πρῶτον.

Εἰς τὴν ἐπανεξέτασιν τοῦ προβλήματος τῶν μακεδονιαρχῶν ἤχθην ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν νέων ἐπιγραφικῶν μαρτυριῶν, αἵτινες μᾶς κατέστησαν γνωστοὺς καὶ ἄλλους μακεδονίαρχας καὶ διεσαφήνισαν μερικὰ προβλήματα, ἰδίως χρονολογικὰ καὶ ὀργανωτικά. Ἀκόμη διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης μελέτης ἠθέλησα νὰ τόνισω τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι των εἶχον εἰς τὰς μακεδονικὰς πόλεις.

1. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινὸν τῶν Μακεδόνων, «Μακεδονικά», τ. Γ' (1956), σ. 58-69.

Α. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

α. Οικογένεια Κλαυδίων

Πη γ α ί.

μακεδονιάρχης εἰς

1. IG X, 2, 1, ἀρ. 183 (Βλ. καὶ Π. Παπαγεωργίου, Ἐφημερίς «Ἀλήθεια» Θεσσαλονίκης 7 Ὀκτωβρίου 1906, ἀρ. 39. Σ. Πελεκίδης, Ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ τὴν κοινωνία τῆς ἀρχαίας Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1934, 49, ὑπόσημ. 1β): *Ἡ πόλις* / *Κλαύδιον* / *Μένωνα* / *τὸν ἀρχιερέα* / *διὰ Κλαυδίων* / *Μένωνος* / *καὶ Εὐβούλης* / *τῶν τέκνων* / *ἀρετῆς ἔνεκεν* / *φυλῇ* / *Ἀσκλη* / *πίας*.

2. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 184 (Βλ. καὶ Duchesne, Archive des miss. scientif. III, 212, ἀρ. 5. Μ. Δήμιτσα, Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζομένοις, Ἀθῆναι 1896, 438 / 9, ἀρ. 378. Σ. Πελεκίδης, ἔ.ἀ.): *Ἡ πόλις* / *Κλαύδιον* / *Μένωνα* / *τὸν ἀρχιερέα* / *διὰ Κλαυδίων* / *Μένωνος* / *καὶ Εὐβούλης* / *τῶν τέκνων* / *ἀρετῆς ἔνεκεν* / *φυλῇ* / *Ἀντιγονίς*.

3. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 185 (Βλ. καὶ Δήμιτσα, ἔ.ἀ., ἀρ. 379. Duchesne, ἔ.ἀ., ἀρ. 6. Πελεκίδης, ἔ.ἀ.): *Ἡ πόλις* / *Κλαύδιον* / *Μένωνα* / *τὸν ἀρχιερέα* / *διὰ Κλαυδίων* / *Μένωνος* / *καὶ Εὐβούλης* / *τῶν τέκνων* / *ἀρετῆς ἔνεκεν* / *φυλῇ* / *Διονυσιάς*.¹

4. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 173 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., 23 Σεπτεμβρίου 1906, ἀρ. 2 καὶ Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. ἀνοιχθὲν (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἡμερολογίου Σβορώνου) 1907, 5, 12. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 49, 1): *Ἡ πόλις* / *Κλαύδιον* / *Ρούφριον* / *Πλωτεῖνον* / *νῖον Κλανδίου Μένωνος* / *τοῦ ἐε* / *ροφάντου* / *ἔγγονον* / *Ρον* / *φρίον* / *Ἰού* / *στον* / *τοῦ λαμπροτάτου* / *ἐπατικοῦ* / *τοῖς ἐαντῆς* / *τέλεσιν* / *εἰς πα* / *ραμυθίαν* / *τοῦ πατρὸς*.

5. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 143 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., ἀρ. 35=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 5, 10. PIR II, 999a. Πελεκίδης, ἔ.ἀ. 49, 1a): *Κ. Οὐαλέριον* / *Ρούφριον* / *Ἰοῦστον* / *τὸν* / *κράτιστον* / *ἀνθύπατον* / *ἔπατον* / *ἀγνώσ* / *καὶ φι* / *λανθρωπῶς* / *ἡγεμονεῦσαντα* / *Κλαύδιος Μένων* / *τὸν εὐεργέτην* / *Εὐτυχεῖτε*.

6. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 144 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., ἀρ. 13=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 5, 11. REG 20(1907) 70, 13 et 35. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 49, ὑπόσημ. 1γ.): *Κ. Οὐαλέριον* / *Ρούφριον* / *Ἰοῦστον* / *τὸν* / *κράτιστον* / *ἀνθύπατον* / *ἔπατον* / *ἀσὸν* / *κρίτως* / *ἡγε* / *μονεύσαντα* / *Κλ. Μένων* / *νέος* / *τὸν* / *συνγενῆ* / *Εὐτυχεῖτε*.

7. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 142 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., ἀρ. 38=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 5, 9. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., ὑπόσημ. 1a, 2. L. Robert, Hellenica V (1948) 30): *Ἀγαθῇ τύχῃ* / *Λικίνιον* / *Ρουφρίον* / *τὸν* / *κράτι* / *στον* / *καὶ* / *λαμπρότα* / *τον* / *καὶ ἐν* / *πειρότατον* / *νόμων* / *ὁ* / *πατικὸν* / *Κλαύδιος* / *Μένων* / *τὸν* / *εὐεργέτην*.

1. Περί τῶν τριῶν αὐτῶν φυλῶν τῆς Θεσσαλονίκης, αἱ ὁποῖαι ἀναθέτουν ἀνὰ ἓν μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Κλαυδίου Μένωνος βλ. Δ. Κανατσούλη, Ἡ μακεδονικὴ πόλις, «Μακεδονικά», τ. Δ' (1960), σ. 26.

8. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 209 (Βλ. καὶ Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 48/9 καὶ εἰκ. 11): 'Ρουφρίαν/Κλαυδίαν/Εὐβούλην/Ἰουστός/ὁ κράτιστος/καὶ Μένων/ὁ ἀδελφός¹.

9. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 168 (Βλ. καὶ Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 66, ἀρ. 24): 'Η πατρίς/Φλάβιον/Κλ(αύδιον) Μένωνα/τὸν καὶ/Στρυμόνιν, ἱερασά/μενον καὶ/ἀγωνοθετή/σαντα καὶ/ἐφηβαρχή/σαντα <ἐν>/τῷ ἐνεργ/κοστῷ δια/κοσιοστῷ/Σεβ(αστῷ) ἔτι (sic).

10. J. M. R. Cormack, Progress Report on the Greek Inscriptions of the III Meris. 'Αρχαία Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1970, 198/9, 10 (Βλ. καὶ 'Εθνικὸς 'Οδηγός, 'Αθήναι 1920/21, τεύχ. 4, 18. Ch. Edson, Macedonia III ἐν Harv. Theol. Rev. 41 (1948) 197, 46. Δ. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ προσωπογραφία (συμπλήρωμα), Μακεδονικά Ζ' (1967) 195): Οἱ σύνεδροι/Κλαύδιον Πλω/τεῖνον υἱόν/Κλαυδίου Μέ/νωνος τοῦ μακε/δονίαρχον εἰς/παράμυθειαν/τοῦ πατρὸς/..../ἐπιμεληθέν/τος τῆς ἀναστά/σεως 'Ιουλιανοῦ/Μενάνδρου.

11. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 177 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., ἀρ. 5=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 7, ἀρ. 33 καὶ 2, ὑποσημ. REG, ἔ.ἀ., 40. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 78, ὑποσημ. 2. J. H. Oliver, The Sacred Gerusia, Hesperia, Supplement VI (1941) 166, ἀρ. 57): 'Αγαθῇ Τύχη/ἡ βουλὴ καὶ ὁ δήμος/τῆς λαμπροτάτης Θεσ/σαλονικαίων μητρο/πόλεως καὶ κολωνεί/ας καὶ τετράκις νεω/κόρου Φλαβίαν Κλαυ/δίαν Σιλβανὴν τὴν/[ἀξι]ολογωτάτην/[ἀρχι]έρειαν καὶ γε/[ρουν]ίαρχισσαν τει/[μ]η[ς] καὶ εὐνοίας ἔ/νεκεν. Ἐδυνῶς.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Κλαυδίων τῆς Θεσσαλονίκης ἦτο μία τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς πόλεως κατὰ τὸν 3ον μ.Χ. αἰῶνα. Τὸ συμπεραίνομεν ἀπὸ τὸ πληθὸς τῶν μαρτυριῶν (11 ἐπιγραφαί) περὶ αὐτῆς καὶ τὸν μεγάλον σχετικῶς ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς, τὰ ὅποια παρακολουθοῦμεν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς μέχρι τετάρτης γενεᾶς. Ἐν μάλιστα μέλος τῆς οἰκογενείας ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπατον ἀξίωμα τῆς ἐπαρχιακῆς ὀργανώσεως τῶν Μακεδόνων, εἰς τὸ τὸν μακεδονίαρχου. Πρὶν ὅμως προχωρήσωμεν εἰς τὴν μελέτην τῆς οἰκογενείας, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν, ποῖα σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν διαφόρων μελῶν, ποὺ μᾶς παραδίδονται.

Εἰς τὰς ἐπιγραφὰς μας ἐμφανίζεται Κλαυδῖος τις Μένων, ἀρχιερεὺς (ἀρ. 1.2.3.7.), τὸν ὅποιον πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς τὸν ἀρχαιότερον τῶν Κλαυδίων καὶ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνωνύμους τὸν σημειώνομεν μὲ τὸ ὄνομα «Κλαυδῖος Μένων (I)». Εἰς τρεῖς ἀπ' αὐτὰς κατονομάζονται δύο παιδιὰ του, ὁ Κλαυδῖος Μένων (II) καὶ ἡ Κλαυδία Εὐβούλη, ἡ ὅποια εἰς ἄλλην ἐπιγραφὴν (ἀρ. 8) ὀνομάζεται πληρέστερον Κλαυδία Ρουφρία Εὐβού-

1. Ὁ Πελεκίδης, ἔ.ἀ., ὁ πρῶτος ἐκδῶσας τὴν ἐπιγραφὴν, σημειώνει «ὁ ἀδελφός», ὅχι οἱ ἀδελφοί, ὅπως φέρεται εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν IG, διακρίνεται δὲ καθαρὰ καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ ἄρθρον Ο καὶ ἡ κατάληξις Σ

λη. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν μνημονεύεται καὶ Ἰουστός τις, ὁ ὁποῖος θὰ πρέπει νὰ ἔχη σχέσιν μὲ τὸν ἀπανθῶντα εἰς τὰς ἐπιγραφάς τῆς οἰκογενείας Κ(ό-
 ἴντον) Οὐαλερίου Ρούφριον Ἰουστον, τὸν ἀνθύπατον (ἀρ. 5, 6). Πιστεύομεν
 ὅτι οὗτος ἦτο σύζυγος τῆς Κλαυδίας Εὐβούλης, ἡ ὁποία, ὅταν τὸν ὑπανδρεύ-
 θη, ἔλαβε τὸ ὄνομα γένους αὐτοῦ, διατηρήσασα παραλλήλως καὶ τὸ πατρι-
 κὸν (Κλαυδία Ρουφρία Εὐβούλη). Υἱὸς αὐτῶν ἦτο ὁ Κλαύδιος Μένων (III),
 ὁ μακεδονiάρχης καὶ ἱεροφάντης (ἀρ. 4. 10.), καὶ τοῦτου υἱὸς ὁ Κλαύδιος
 Ρούφριος Πλωτεῖνος. Ὁ E d s o n ὁμως (IG, ἔ.ἀ., 78, ἀρ. 185, S t e m m a),
 στηριζόμενος ἐπὶ ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως τῆς ἐπιγραφῆς ἀρ. 8, στίχ. 7:
 «Ἰουστός ὁ κράτιστος καὶ Μένων οἱ ἀδελφοί», πιστεύει ὅτι ὁ Ἰουστός αὐτὸς
 ἦτο ἀδελφὸς τῆς Κλαυδίας Εὐβούλης καὶ τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (II) νέου
 καὶ υἱὸς τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I). Ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ ἐπινοήσῃ ἕνα
 (Κλαύδιον Ρούφριον) Ἰουστον, ἕγγονον τοῦ Κ. Οὐαλερίου Ρουφρίου Ἰού-
 στου καὶ υἱὸν τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I) ἐκ μιᾶς κόρης, ἀγνώστου ὀνόμα-
 τος, τοῦ προηγουμένου. Ἄλλ' ἂν ὁ Ἰουστός ἦτο ἀδελφός, τότε διατὶ δὲν ση-
 μειώνεται καὶ αὐτὸς εἰς τὰ τρία τιμητικὰ μνημεῖα τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I),
 ὅπου ὑπάρχουν οἱ δύο ἄλλοι, ἀφοῦ μάλιστα, ἂν ἤμποροῦμεν νὰ συμπεράνω-
 μεν ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν ἀναγραφομένων ὀνομάτων εἰς τὸ μνημεῖον τῆς Εὐ-
 βούλης, θὰ πρέπει νὰ ἦτο ὁ πρεσβύτερος. Ὅπως δὲ ποτε ἐφ' ὅσον εἰς τὸ μνη-
 μεῖον αὐτὸ χαρακτηρίζεται μόνον ὁ Μένων ὁ ἀδελφός, ὁ Ἰουστός, τιτθί-
 ποτε ἄλλο ἤμποροῦσε νὰ εἶναι ἐκτὸς ἀπὸ ἀδελφός.

Κλαύδιος Μένων (III) ὁ μακεδονiάρχης. Οὗτος προήρχετο ἐκ θηλυ-
 γονίας ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Κλαυδίων, ἦτο δηλ., ὅπως εἶδομεν, υἱὸς τοῦ
 ἀνθυπάτου Κ(οῖντον) Οὐαλερίου Ρουφρίου Ἰούστου καὶ τῆς Ρουφρίας Κλαυ-
 δίας Εὐβούλης, τῆς κόρης τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I) (ἀρ. 1.2.7.8.). Ἀξίον
 προσοχῆς εἶναι ὅτι εἰς αὐτὸν ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα τῶν Κλαυδίων, ἴσως
 λόγῳ τοῦ μεγάλου κύρους τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς Ρου-
 φρίου ἐπανερχεται εἰς τὸν ἕγγονον Κλαύδιον Ρούφριον Πλωτεῖνον. Ἐκ τῶν
 πολλῶν τιμητικῶν μνημείων, ποὺ ἀνάγονται εἰς τὴν ἐπιφανῆ αὐτὴν οἰκογέ-
 νειαν, εἰς δύο μόνον μνημονεύεται τὸ ὄνομα του. Εἶναι δύο βωμοί, οἱ ὁποῖοι
 ἐστήθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Κλαυδίου Ρουφρίου Πλωτεῖνου, ὁ μὲν
 εἰς ὑπὸ τῶν συνέδρων τοῦ κοινοῦ (ἀρ. 10), ὁ δὲ ἄλλος ὑπὸ τῆς πόλεως Θεσσα-
 λονίκης (ἀρ. 4). Εἰς τὸν ἕνα καλεῖται μακεδονiάρχης, εἰς τὸν ἄλλον ἱερο-
 φάντης. Γεννᾶται τὸ ζήτημα, ἂν τὸ τελευταῖον ἀνεφέρετο εἰς τὸ κοινὸν τῶν
 Μακεδόνων, ὅπως καὶ ἡ μακεδονiαρχία του, ἢ εἶχε σχέσιν μὲ τοπικὴν τινα
 λατρείαν, δηλ. τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης. Ὁ E d s o n, ἔ.ἀ., 194 κ.ἔ., ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὴν ἱεροφαντίαν τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (III), παρατηρεῖ ὅτι
 μαρτυρία τις δι' ἕνα ἱεροφάντην, ποὺ νὰ συνεδέετο, ὅπως ἀπὸ τοῦ D u c h e s-
 n e ἐπιστεύετο, μὲ τὴν λατρείαν τῶν Καβείρων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, δὲν

ὕπάρχει. Ἀντιθέτως παραθέτει δύο παραδείγματα ἱεροφαντιῶν, τῶν μακεδονιαρχῶν Ἰουλίου Ἰγγενοῦ καὶ Δομίτιου Εὐρυδίκου, οἱ ὅποιοι συνεδέοντο ὄχι μὲ τὴν τοπικὴν διοίκησιν πόλεώς τινος, ἀλλὰ μὲ τὸ κοινόν, καὶ συμπεραίνει ἐκ τούτου ὅτι ἱεροφάντης τις πρέπει νὰ εὕρισκετο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἐπαρχιακὴν λατρείαν τῶν αὐτοκρατόρων. Καθ' ὅμοιον τρόπον δέχεται ὅτι καὶ τοῦ Κλαυδίου Μένωνος, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὡς μακεδονίαρχος εὕρισκετο εἰς σχέσιν μὲ τὸ κοινόν, ὁ τίτλος τοῦ ἱεροφάντου ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ἱεροφαντίαν καὶ ὄχι εἰς ἱερωσύνην τινὰ τῆς γενετείρας τοῦ Θεσσαλονίκης. Ἐν τούτοις ἡ περίπτωσις τούτου διαφέρει. Ὁ τίτλος τοῦ ἱεροφάντου, τὸν ὅποιον φέρουν ὁ Ἰούλιος Ἰγγενὸς καὶ ὁ Δομίτιος Εὐρυδικός, συνδέεται εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν μὲ τὸν τοῦ μακεδονίαρχου καὶ ἄλλους τίτλους τοῦ κοινοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἠμποροῦμεν ἀσφαλέστερον νὰ συμπεράνωμεν περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἱεροφαντίας τῶν πρὸς τὸ κοινόν, ἐνῷ ὁ τίτλος τοῦ ἱεροφάντου τοῦ Κλαυδίου Μένωνος σημειώνεται μόνον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, χωρὶς νὰ προστίθεται καὶ ὁ ἄλλος τίτλος τοῦ μακεδονίαρχου, τὸν ὅποιον γνωρίζομεν μόνον ἀπὸ τὸν βωμὸν τῶν συνόδων. Καὶ ὅμως τὸν τίτλον τοῦ μακεδονίαρχου ὁ Κλαύδιος Μένων πρέπει ἀσφαλῶς νὰ εἶχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ βωμοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως. Ὁ βωμὸς οὗτος, καθὼς προκύπτει ἐκ τῆς φράσεως τοῦ κειμένου *εἰς παραμυθίαν τοῦ πατρὸς*, ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς πόλεως ἀναμφιβόλως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τιμωμένου καὶ σκοπὸν εἶχε νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κλαύδιον Μένωνα, ἐξέχον μέλος τῆς κοινωνίας τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ υἱοῦ του. Ὁ ἄλλος βωμὸς, τὸν ὅποιον ἔστησαν οἱ σύνοδοι εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κοινοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδίου γεγονότος καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, πρὸς παρηγορίαν τοῦ πατρὸς διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ υἱοῦ (*εἰς παραμυθίαν τοῦ πατρὸς*), θὰ πρέπει νὰ ἀνηγέρθη ταυτοχρόνως. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ βωμὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ εἶναι μεταγενέστερος τοῦ ὑπὸ τῆς Θεσσαλονίκης στηθέντος, ὁ Κλαύδιος Μένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ τελευταίου εἶχεν ἤδη τὸν τίτλον τοῦ μακεδονίαρχου. Διὰ ποῖον ὅμως λόγον δὲν προστίθεται εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν καὶ ὁ τίτλος τοῦ μακεδονίαρχου, ὅπως π.χ. εἰς τὴν μεταγενεστέραν ἐκ τῶν δύο ἐπιγραφῶν τοῦ Δομίτιου Εὐρυδίκου, ποὺ καὶ αὕτῃ δὲν ἐξεδόθη εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κοινοῦ, ἀλλ' εἰς ἄλλην πόλιν; Ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ τίτλος τοῦ ἱεροφάντου εἶχε σχέσιν μὲ τὸ κοινόν, διατί δὲν ἐπροτιμήθη ὁ σημαντικώτερος ἐπαρχιακὸς τίτλος, ὁ τοῦ μακεδονίαρχου, ἐφ' ὅσον ἴσως διὰ λόγους συντομίας δὲν ἦτο δυνατόν καὶ οἱ δύο νὰ μνημονευθοῦν, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιγραφὴν, ὅπου ἐκ τῶν δύο τίτλων τοῦ Ρουφρίου Ἰούστου, τοῦ *ὑπάτου* καὶ *ἀθηνάτου*, τοὺς ὁποίους οὗτος εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς (ἀρ. 5. 6.) φέρει, προεκρίθη ὁ σημαντικώτερος, τοῦ *ὑπατικοῦ*. Τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται, νομίζω, ἂν

δεχθῶμεν ὅτι ἐκάστη ἀρχὴ ἀνέγραψεν ἐπὶ τοῦ οἰκείου βωμοῦ τὸν τίτλον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον παρ' αὐτῇ ἀπέκτησεν ὁ Κλαύδιος Μένων, δηλ. οἱ σύνεδροι τὸν τοῦ μακεδονιάρχου, ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης τὸν τοῦ ἱεροφάντου. Ἡ ἱεροφαντία λοιπὸν τοῦ Κλαυδίου Μένωνος ἔχει σχέσιν μᾶλλον μετὴν πόλιν Θεσσαλονικὴν παρὰ μὲ τὸ κοινὸν τῶν Μακεδόνων.

Περὶ τῆς οἰκογενειακῆς του καταστάσεως οὐδὲν ἄλλο γνωρίζομεν, εἰμὴ μόνον ὅτι ὁ υἱὸς του Κλαύδιος Ρούφριος Πλωτεῖνος ἀπέθανε, ζῶντος τοῦ πατρός, καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς οὐδέτερον τῶν βωμῶν φέρει τίτλον τινά, ἂν καὶ ἀνῆκεν εἰς τιτλοῦχον οἰκογένειαν, θὰ πρέπει νὰ ἀπέθανεν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ὁμοίως θὰ πρέπει νὰ υποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ ἀγνώστου ὀνόματος μητέρα του ἀπέθανε πρὸ τούτου, διότι θὰ ἦτο ἀδιανόητον, ἂν ἔζη, νὰ μὴ μνημονεύεται καὶ αὐτὴ εἰς τὰ δύο παραμυθητικὰ μνημεῖα τοῦ ἀνδρός της, τοὺλάχιστον εἰς τὸ ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῆς πόλεως.

Ἄμεσος μαρτυρία περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μακεδονιάρχου τούτου εἰς τὰς δύο ἐπιγραφὰς δὲν ὑπάρχει. Ἦμποροῦμεν ὅμως ἐμμέσως ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Κλαυδίων, νὰ συμπεράνωμεν περὶ αὐτῆς κατὰ προσέγγισιν. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ πάππος του Κλαύδιος Μένων (I), ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὁ πατήρ του Ρούφριος Ἰουστός ἦσαν σύγχρονοι τοῦ ἐπιφανοῦς νομομαθοῦς Λικιννίου¹ Ρουφείνου (ἀρ. 5.6.7.), ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο εἰς τὴν Μακεδονίαν κατὰ τὴν τρίτην δεκαετίαν τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος (225-230). Ὁμοίως ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς τῶν Κλαυδίων γνωρίζομεν ὅτι ὁ πρωτεξάδελφος τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (III), τοῦ μακεδονιάρχου, Φλάβιος Κλαύδιος Μένων διετέλεσεν ἱερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ θεοῦ Φούλβου καὶ ἐφήβαρχος εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν τὸ ἔτος 258 μ.Χ. (ἀρ. 9) εἰς νεαρὰν ἡλικίαν². Κατὰ ταῦτα ἡ δρᾶσις τοῦ Κλαυδίου Μένωνος δύναται νὰ τοποθετηθῇ κατὰ μίαν γενεάν μεταγενεστέραν τοῦ Λικιννίου Ρουφείνου καὶ τοῦ πάππου του, ὅχι δὲ ἐνωρίτερον τοῦ 258. μ.Χ., ἤτοι κατὰ τὸ τρίτον τέταρτον τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος.

Ἐκτὸς τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (III), τοῦ μακεδονιάρχου, καὶ ἄλλα μέλη τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογενείας διέπρεψαν εἰς τὴν δημοτικὴν διοίκησιν. Τοιοῦτος ἦτο ὁ **Κλαύδιος Μένων** (I), τὸ ἀρχαιότερον γνωστὸν μέλος τῆς οἰκογενείας, ὅπως εἶδομεν, καὶ ἴσως ὁ γενάρχης αὐτῆς. Μᾶς εἶναι γνωστὸς ἐκ πέντε βωμῶν τῆς Θεσσαλονίκης (ἀρ. 1.2.3.5.7.). Ἐκ τούτων τρεῖς ἐστήθησαν πρὸς τιμὴν του ἀποφάσει τῆς πόλεως καὶ δαπάναις τῶν τέκνων του Κλαυδίου Μένωνος (II) νέου καὶ Κλαυδίας Εὐβούλης ὑπὸ τῶν φυλῶν τῆς Θεσσαλονίκης Ἀντιγονίδος, Διονυσιάδος καὶ Ἀσκληπιάδος ἀντιστοίχως

1. Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ὑπάρχει ὁ τύπος Λικίννιος, μὲ δύο ν δηλ., θὰ χρησιμοποιοῦμεν τὸν τύπον τούτον ἐδῶ, ἂν καὶ ὁ ὀρθότερος εἶναι Λικίνιος.

2. Περὶ τῆς ἡλικίας τῶν ἱερέων τοῦ θεοῦ Φούλβου καὶ τῶν ἐφηβάρχων τῆς πόλεως βλ. Δ. Κανατσούλη, Ἡ μακεδονικὴ πόλις, «Μακεδονικά», τ. Ε' (1963), σ. 60/1.

καὶ δύο ἄλλοι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εἰς πρὸς τιμὴν τοῦ νομομαθοῦς Λικιννίου Ρουφείνου καὶ ἕτερος πρὸς τιμὴν τοῦ φίλου του Κ. Οὐαλερίου Ρουφρίου Ἰουστοῦ, τοῦ ἀνθυπάτου. Ὁ Κλαύδιος οὗτος ὑπῆρξεν ἀρχιερεὺς, δηλ. ἀνώτατος λειτουργὸς καὶ ἐπόπτης τῆς τοπικῆς λατρείας, ἴσως τῆς λατρείας τῶν Καβείρων¹, ἡ ὁποία εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ἐνωρίς εἶχε συνδεθῇ μετὰ τὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ἄλλο ἀξίωμα, ἱερατικὸν ἢ πολιτικόν, δὲν φέρει εἰς τὰς πηγάς. Ἐν τούτοις, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οὗτος εἶχεν ἀναπτύξει στενὰς σχέσεις μετὰ ἐπιφανεῖς ἄνδρας τῆς αὐτοκρατορίας, ὥς μετὰ τὸν ὀνομαστὸν ἐκ Θυατειρῶν τῆς Μ. Ἀσίας νομομαθὴ Μ. Γναῖον Λικίννιον Ρουφείνον καὶ τὸν ὑπατον καὶ ἀνθυπατον τῆς Μακεδονίας Κ. Οὐαλέριον Ρούφριον Ἰουστον, τὸν ὁποῖον μάλιστα μετέπειτα εἰσῆγαγεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του ὡς γαμβρὸν τῆς κόρης του, ἐπὶ πλέον δὲ ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶχον ἀποδοθῇ τιμαὶ τριῶν τοῦλάχιστον φυλῶν τῆς πόλεως, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὗτος εἶχεν ἐξέχουσαν κοινωνικὴν θέσιν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ ἡ προσωπικὴ του ἀξία ἦτο σημαντικὴ.

Τοῦ Κλαυδίου τούτου ὑπῆρχον, ὅπως εἶδομεν, δύο παιδιὰ—τόσα τοῦλάχιστον παρουσιάζονται εἰς τὰς πηγὰς μας (ἀρ. 1.2.3.6.8.)—, ὁ Κλαύδιος Μένων (II) νέος καὶ ἡ Κλαυδία Εὐβούλη. Καὶ οἱ δύο οὐδένα τίτλον φέρουν. Διὰ τὴν Κλαυδίαν Εὐβούλην γνωρίζομεν ὅτι ὑπανδρεύθη τὸν ἀνθυπατον Ρούφριον Ἰουστον, ἀπέθανεν ὅμως ἐνωρίς, καθὼς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸ μνημεῖόν της (ἀρ. 8), τὸ ὁποῖον μετὰ θάνατον ἀνέθεσεν ὁ σύζυγός της μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Κλαυδίου Μένωνος (II).

Ὁ σύζυγός της Κ(όιντος) Οὐαλέριος Ρούφριος Ἰουστός μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τέσσαρας βωμοὺς τῆς Θεσσαλονικῆς (ἀρ. 4.5.6.8.). Τὸν ἕνα ἀναθέτει ὁ Κλαύδιος Μένων (I), ὁ ἀρχιερεὺς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἴσως τῆς λήξεως τῆς θητείας του ὡς ἀνθυπάτου, καὶ τὸν ἄλλον ὁ Κλαύδιος Μένων (II) νέος, ὁ υἱὸς τοῦ προηγουμένου. Ἐπειδὴ εἰς τὸν πρῶτον βωμὸν ἀποκαλεῖται ἀπλῶς *εὐεργέτης*, χωρὶς νὰ γίνεταί λόγος περὶ συγγενικῆς τιнос σχέσεως, εἰς τὸν δεύτερον χαρακτηρίζεται *συγγενής*², θὰ πρέπει αὐτοὶ νὰ ἀνετέθησαν εἰς διάφορον χρόνον, ὁ δεύτερος ὅταν ἐγινε γαμβρὸς τῆς οἰκογενείας. Οἱ δύο ἄλλοι, ἔνθα μνημονεύεται οὗτος, ἀνηγέρθησαν εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέραν,³ ὁ ἕνας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς συζύγου του καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Κλαυδίου Ρουφρίου Πλωτείνου. Ὁ Κ. Οὐαλέριος Ρούφριος Ἰουστός προηγουμένως εἶχε διατελέσει ὑπατος (consul suffectus) καὶ ἀνθύπατος, προφανῶς, τῆς Μακεδονίας³. Ἡ διοίκησίς του ὡς ἀνθυπάτου ἐξαίρεται εἰς

1. Περὶ τῆς λατρείας τῶν Καβείρων εἰς τὴν Μακεδονίαν γενικώτερον καὶ τὴν Θεσσαλονικὴν εἰδικώτερον βλ. Δ. Κανατσούλη, *ἐ.ἀ.*, σ. 98/9.

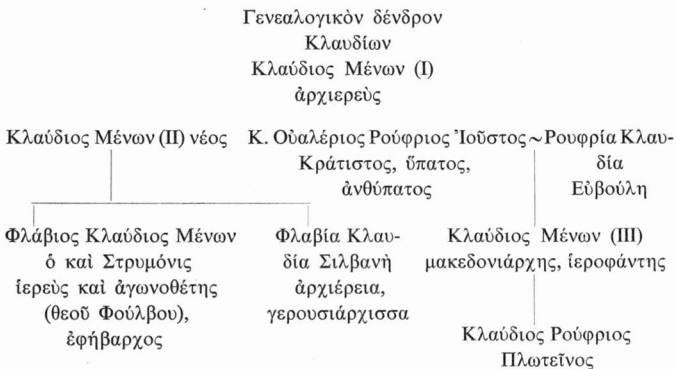
2. Μόνον ἂν ὁ Ἰουστός ἦτο γαμβρὸς τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (II) νέου, ἡδύνατο οὕτω νὰ χαρακτηρισθῇ, ὅχι ὅμως ἂν ἦτο πάππος του, ὡς θέλει ὁ *E d s o n*.

3. Περὶ τοῦ Ἰουστοῦ βλ. *N a g l*, *RE I*, 1202, ἀρ. 2 ἐν λ. *Ruffius*.

τὰς ἐπιγραφὰς (ἀγνῶς καὶ φιλανθρωπῶς ἡγεμονεύσαντα.—ἀσυνκρίτως ἡγεμονεύσαντα), εἰς τὰς ὁποίας φέρει καὶ τοὺς τιμητικούς τίτλους, «λαμπρότατος» (=clarissimus) ὡς ὑπατικός καὶ «κράτιστος» (=egregius) ὡς ἀνθύπατος. Ποῖος ἦτο ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς του δὲν γνωρίζομεν. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην φαίνεται ὅτι ἐγκατεστάθῃ μονίμως μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀνθυπατείας του καὶ μετὰ τὴν κηδεστείαν του μὲ τὸν οἶκον τῶν Κλαυδίων, δὲν ἔλαβεν ὁμως δημοτικὸν ἀξίωμα.

Ὁ ἔγγονος αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (III), τοῦ μακεδονιάρχου, **Κλαύδιος Ρούφριος Πλωτεῖνος** οὐδὲν ἀξίωμα φέρει εἰς τὰ δύο του μνημεῖα (ἀρ. 4.10), ἴσως διότι λόγῳ τοῦ προώρου θανάτου του δὲν ἐπρόλαβεν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν κοινοτικὴν ἢ τὴν ἐπαρχιακὴν διοίκησιν.

Εἰς τοὺς Κλαυδίους πρέπει νὰ ἀνῆκεν ὁ **Φλάβιος Κλαύδιος Μένων ὁ καὶ Στρυμόνης** καὶ μία γυναίκα, ἡ **Φλαβία Κλαυδία Σιλβανή**. Οὗτοι θεωροῦνται ὅτι ἦσαν τέκνα τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (II) νέου καὶ ἔγγονοι τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I). Ἐκ μητρὸς θὰ ἀνῆκον εἰς κάποιαν οἰκογένειαν Φλαβίων, ὡς δεικνύει τὸ ὄνομα γένους. Καὶ ὁ μὲν Φλάβιος Κλαύδιος Μένων ὁ καὶ Στρυμόνης διετέλεσεν ἱερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης (τοῦ θεοῦ Φούλβου)¹ καὶ ἐφήβαρχος κατὰ τὸ ἔτος 258 μ.Χ., ἡ δὲ Φλαβία Κλαυδία Σιλβανή ἦτο ἀρχιέρεια καὶ γερουσιάρχισσα, πρόεδρος δηλ. τῆς γερουσίας, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μεταξὺ τοῦ ἔτους 249 καὶ 251 μ.Χ., ὡς προκύπτει ἀπὸ τὸν τίτλον τῆς Θεσσαλονίκης *μητρόπολις καὶ κολωνία καὶ τετράκις νεωκόρος*².

1. Περί τοῦ θεοῦ Φούλβου, ὅστις ἐλατρεύετο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ τῶν ἱερέων αὐτοῦ βλ. Πελλεκίδης, ἔ.ἀ., σ. 68 κ.ἐ.

2. Περί τῆς χρονολογίας βλ. Πελλεκίδης, ἔ.ἀ., σ. 84.

β. Οἰκογένεια
Μαρεινιανῶν Φιλίππων

Πη γ α ί.

μακεδονiάρχαι δύο

1. IG X, 2,1, ἀρ. 153 (Βλ. καὶ Π ε λ ε κ ί δ η, ἔ.ἀ., 56, ἀρ. 9): ᾿Η πατρίς / τὸν ἱερέα / καὶ ἀγωνοθέ / την θεοῦ / Φούλβον / Μαρεινιανὸν / Φιλίππον νέ / ον Μαρει-
νια / νοῦ Φιλίππον / τοῦ μακεδονι / ἀρχου καὶ Φλαβιανῆς / Νεπωτιανῆς μακεδονι-
αρχίς / σης νιόν, ἔκ / γονον δὲ Φλα / βιανοῦ Μάγνου τοῦ / ἀρχιερέως καὶ / Φλαβια-
νοῦ ᾿Αν / τιγόνον τοῦ / ἀρχιερέως / ἀδελφιδῆ. / ἐν τῷ ΑΝΣ' Σεβ(αστῷ) ἔτει.

2. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 163 (Βλ. καὶ Π ε λ ε κ ί δ η, ἔ.ἀ., 62, ἀρ. 19): [᾿Η πατρίς / τὸν ἱερέα / καὶ ἀγωνοθέτην / θεοῦ Φούλβον / Μαρεινιανὸν] / Φίλιππον / νέον, ἱερα-
σα / μενον ἐν τῷ ΠΣ' / Σεβαστῷ ἔτει / καὶ ἐφ' ἡ βαρχον / γενόμενον ἐν / τῷ αὐτῷ ἔτει
καὶ / πολεϊτάρχην ΑΙΠΣ', / νιόν Μαρεινιανοῦ / Φιλίππον τοῦ ἀρ / χιερέως καὶ ἀ /
γωνοθέτου τῆς / λαμπρᾶς Θεσ / σαλονικαίων / μητροπόλεως / καὶ κολωνεῖ / ας καὶ
<τ>ετράκις / νεωκόρου / καὶ ἔκγονον / Μαρεινιανοῦ / Φιλίππον τοῦ / μακεδονiάρχου /
καὶ ἀρχιερέως. / Αὐρήλιος ᾿Ισί / δωρος ἀρχιερεὺς / καὶ ἀρχιάτρος / τὸν ἔκγονον. /
Εὐτυχεῖτε.

3. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 176 (Βλ. καὶ Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ, ἔ.ἀ., ἀρ. 20): Δόξαν τῇ
ἱερῷ / τάτῃ βουλῇ καὶ τῷ / σεμνοτάτῳ / δήμῳ Αὐρηλίαν / Φιλωτέραν τὴν / ἀξιολο-
γωτάτην / ἀρχιέριαν, γυναι / κα Αὐρηλίον ᾿Ισιδῶ / ρον τοῦ ἀξιολο / γωτάτου δις
ἀρχι / ερέως, σεμνῶς / καὶ ἐπιφανῶς / ζήσασαν ἡ / πόλις ἐκ τῶν / ἐαυτῆς.

Μία ἄλλη μεγάλη οἰκογένεια τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία εἶχε σημαντι-
κὴν δρᾶσιν εἰς τὴν κοινοτικὴν ζωὴν τῆς πόλεως καὶ εἰς τὴν ἐπαρχικὴν ὀρ-
γάνωσιν τῶν Μακεδόνων, ἦσαν οἱ Μαρεινιανοί¹ Φίλιπποι, οἱ ὅποιοι, συνδε-
θέντες δι' ἐπιγαμίας μὲ ἄλλας οἰκογενεῖας τῆς πόλεως, ἐνισχύθησαν ἔτι μᾶλ-
λον κοινωνικῶς. Τὴν οἰκογένειαν παρακολουθοῦμεν, ὅπως καὶ τὴν τῶν Κλαυ-
δίων, μέχρι τῆς τετάρτης γενεᾶς κατὰ τὸ δεῦτερον ἡμισυ τοῦ 2ου αἰῶνος μέ-
χρι τῶν μέσων τοῦλάχιστον τοῦ ἐπομένου. Κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα
ἀνέδειξεν ἓνα μακεδονiάρχην καὶ μίαν μακεδονiάρχισσαν, πολὺ περισσο-
τέρους ὅμως ἄρχοντας τῆς κοινοτικῆς ζωῆς τῆς Θεσσαλονίκης². Οὗτοι ἦσαν:

1. ᾿Ο Μαρεινιανὸς Φίλιππος (I), μακεδονiάρχης (ἀρ. 1.2.) καὶ

2. ἡ Φλαβιανὴ Νεπωτιανή, μακεδονiάρχισσα³, κόρη τοῦ Φλαβιανοῦ
Μάγνου καὶ σύζυγος τοῦ προηγούμενου (ἀρ. 1.). Ἐπειδὴ οὗτοι εἰς τὸ μνη-

1. Τὸ ὄνομα Μαρεινιανὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐ-
τὴν τῆς Θεσσαλονίκης. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην μακεδονικὴν ἐπιγραφὴν ἠδυνήθημεν νὰ εὑ-
ρωμεν τοῦτο.

2. Ὅτι οἱ Μαρεινιανοὶ προήρχοντο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, μαρτυρεῖται ρητῶς ἀπὸ
τὰ τιμητικὰ μνημεῖα, ὅπου ἡ τιμῶσα πόλις χαρακτηρίζεται πατρίς.

3. Ἡ μακεδονiάρχισσα δὲν εἶναι ἀπλοῦς τίτλος, διδόμενος εἰς τὴν σύζυγον τοῦ μακε-

μείον τοῦ υἱοῦ τῶν, τὸ ὁποῖον ἡ πόλις ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν τοῦ τὸ 219 μ.Χ., φέρουν τὸν τίτλον τοῦ μακεδονιάρχου (τῆς μακεδονιαρχίσης), θὰ πρέπει νὰ εἶχον λάβει τὸ ἀξίωμα πρὸ τοῦ ἔτους αὐτοῦ, πάντως ἐντὸς τῆς δευτέρας δεκαετίας τοῦ 3ου αἰῶνος. Ὁ Μαρεινιανὸς Φίλιππος ἐκτὸς τοῦ τίτλου τοῦ μακεδονιάρχου φέρει καὶ τὸν τὸν ἀρχιερέως. Ἐπειδὴ οὗτος εἰς τὴν παλαιοτέραν ἐπιγραφὴν (219 μ.Χ.) τιτλοφορεῖται μόνον μακεδονιάρχης, ἐνῶ εἰς τὴν μεταγενεστέραν (249 μ.Χ.) μακεδονιάρχης καὶ ἀρχιερέως, συνάγομεν ὅτι τὴν ἀρχιερωσύνην ἔλαβε, προφανῶς, μεταξὺ τοῦ ἔτους 219 καὶ 249 μ.Χ.¹ Ἡ ἀρχιερωσύνη ὅμως αὕτη δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὴν ἐπαρχιακὴν οὔτε καὶ μὲ τὴν τοπικὴν² αὐτοκρατορολατρείαν, ἀλλὰ μόνον μὲ τοπικὴν τινὰ λατρείαν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, τὰ ὁποῖα εἶχον δρᾶσιν εἰς τὴν κοινοτικὴν ζωὴν τῆς πόλεως, ἦσαν ὁ **Φλαβιανὸς Μάγνος**, ὁ πατὴρ τῆς Φλαβιανῆς Νεπωτιανῆς, ὅστις διετέλεσεν ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς **Φλαβιανῆς Ἀντίγονος**, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἦτο ἀρχιερεὺς τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ οἱ δύο διετέλεσαν ἀρχιερεῖς πρὸ τοῦ 219 μ.Χ.

Ἄλλα μέλη κατὰ κατιοῦσαν κλίμακα ἦσαν: ὁ **Μαρεινιανὸς Φίλιππος (II)**, υἱὸς τοῦ Μαρεινιανοῦ Φιλίππου (I) καὶ τῆς Φλαβιανῆς Νεπωτιανῆς καὶ ἑγγονος τοῦ Φλαβιανοῦ Μάγνου (ἀρ. 1.2.), καὶ ὁ **Μαρεινιανὸς Φίλιππος (III)**, υἱὸς τοῦ προηγουμένου καὶ ἑγγονος τοῦ μακεδονιάρχου Μαρεινιανοῦ Φιλίππου (I) καὶ ἐκ μητρὸς τοῦ Αὐρηλίου Ἰσιδώρου. Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἐχρημάτισεν ἱερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ θεοῦ Φούλβου ἐν ἔτει 219 μ.Χ. καὶ ἀρχιερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης τῆς *λαμπρᾶς Θεσσαλονικαίων μητροπόλεως καὶ κολωνείας καὶ <τ>ετράκις νεωκόρου*, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν (ἀρ. 2), πρὸ τοῦ ἔτους 248 μ.Χ. Ὁ δεῦτερος διετέλεσεν ἱερεὺς (τοῦ θεοῦ Φούλβου)

δονιάρχου, ἀλλὰ πραγματικὸν ἀξίωμα, λαμβανόμενον ὑπὸ γυναικῶν, καθ' ὅσον ὅλαι αἱ σύζυγοι τῶν μακεδονιαρχῶν δὲν καλοῦνται μακεδονιάρχισσαι. Εἰς τὰς δύο τελευταῖας εὐρεθείσας ἐπιγραφὰς τῆς Βεροίας, ὁ μὲν Οὐαλεριανὸς Φιλόξενος τιτλοφορεῖται *μακεδονιάρχης καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων*, ἡ δὲ σύζυγός του Οὐαλερία Ἀμμία μόνον *ἀρχιερεῖα τῆς Σεβαστῆς*, ὁ Ἀ. Σεπτίμιος Ἰνστιανὸς *Ἀλέξανδρος μακεδονιάρχης καὶ ἀρχιερεὺς [τοῦ Σεβαστοῦ καὶ ἀγωνο]θέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων*, ἡ δὲ σύζυγός του Αἰλία Ἀλεξάνδρα καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ἐπιγραφὰς (βλ. κατωτέρω) *ἀρχιερεῖα*. Ἐν τούτοις παρὰ τὰς ἐνδείξεις ταύτας ὁ Jürgen Deininger, Die Provinziallandtage der römischen Kaiserzeit (Vestigia), München 1965, σ. 76, 93, 6 ἐπιμένει ὅτι τὸ μακεδονιάρχισσα εἶναι τίτλος τῆς συζύγου τοῦ μακεδονιάρχου.

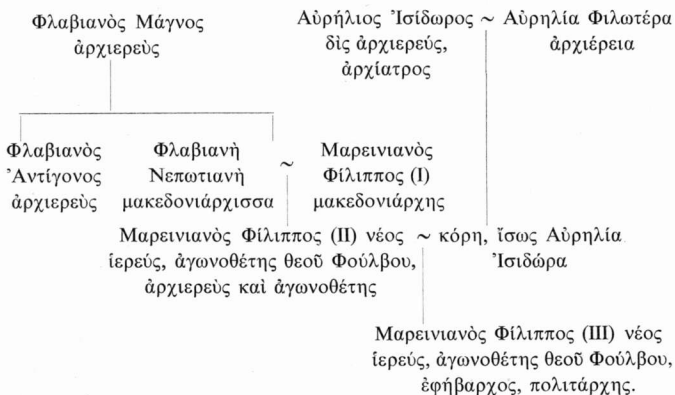
1. Βλ. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἔ.α., σ. 64/5.

2. Κατὰ τὸν Περίδην, ἔ.α., σ. 78/9, σύμφωνα μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ περὶ τοῦ ἀρχιερέως τῆς Θεσσαλονίκης τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ἡ ἀρχιερωσύνη τοῦ Μαρεινιανοῦ Φιλίππου πρέπει νὰ εἶχε σχέσιν μὲ τὴν τοπικὴν αὐτοκρατορολατρείαν.

καὶ ἐφήβαρχος ἐν ἔτει 248 μ.Χ., τριάκοντα σχεδὸν ἔτη μετὰ τὴν ἱερωσύνην τοῦ πατρός, καὶ πολιτάρχης¹ τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 249 μ.Χ.

Εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν **Αὐρήλιον Ἰσίδωρον**, πάππον ἐκ μητρὸς Αὐρηλίας Ἰσιδώρας(;) τοῦ Μαρεινιανοῦ Φιλίππου (III). Οὗτος ἦτο ἀρχιερεὺς (πιθανώτατα) τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης (πρὸ τοῦ 249 μ.Χ.) καὶ ἀρχίατρος (ἀρ. 2), δηλ. δημόσιος ἱατρὸς ἀσκῶν τὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱατρῶν τῆς πόλεως², καὶ δις ἀρχιερεὺς (μετὰ τὸ 249 μ.Χ.). Φιλικὰς σχέσεις εἶχε μὲ τὸν ταμίαν τῆς ἐπαρχίας Αἰμίλιον Συνλεκτεῖνον, τὸν κράτιστον (βλ. Μ. Π. ἀρ. 67), πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῖου ἀνέθηκε μετ' ἀπόφασιν τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου βωμὸν (IG, ξ.ἀ., ἀρ. 149).

Γενεαλογικὸν δένδρον
Μαρεινιανῶν Φιλίππων

γ. Οἰκογένεια
Κατινίων

Πηγαι.

μακεδονιάρχης εἰς

1. IG, ξ.ἀ., ἀρ. 203 (βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ξ.ἀ., ἀρ. 22=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 3, 3): *Δ(όγματι) β(ονλῆς) Αἰλία Ἀλεξάνδρα ἡ ἀρχιέ-*

1. Περί τῶν πολιταρχῶν τῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας βλ. Δ. Κανατσούλη, Ἐπετηρ. Φιλολ. Θεσσαλ. τ. 7 (1956), σ. 157-176 καὶ «Μακεδονικά», τ. Ε' (1963), σ. 31 κ.έ.

2. Περί τῶν ἀρχιάτρων τῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας βλ. Δ. Κανατσούλη, Ἡ μακεδονικὴ πόλις, ξ.ἀ., σ. 64/5.

ρεια / Α. Σεπτίμιον 'Ιν / στειανόν 'Αλέ / ξανδρον τόν / μακεδονιάρχη / και άγωνο-
θέτην / τοῦ κοινοῦ Μακε / δόνων τόν έαντῆς / άνδρα. (Βλ. και REG 20 (1907)
70. Ο. T a f r a l i, Thessalonique 37, σημ. 2 (III). Πε λ ε κί δ η, έ.ά., 76, 6 και
Δ. Κ α ν α τ σ ο ὕ λ η, Τό κοινόν, έ.ά., 88,2).

2. IG, έ.ά., άρ. 202 (Βλ. και Πα πα γε ω ρ γί ο υ, έ.ά., άρ. 36=Θεσσα-
λον. κατεσφρ. βιβλ. 5, 18 και Πε λ ε κί δ η, έ.ά., 77, 3): Δ(όγματι) β(ουλῆς)· /
Αιλία 'Αλεξάν / δρα ή άρχιέρεια / τόν άδελφόν Αἴ / λιον Κατίνιον / Λέοντα νέον /
τόν γυμνασίαρ / χον, άριστα βο ν / λεύσαντα.

3. IG, έ.ά., άρ. 201 (Βλ. και Πα πα γε ω ρ γί ο υ, έ.ά., άρ. 40=Θεσσα-
λον. κατεσφρ. βιβλ. 5, 17): Δ(όγματι) β(ουλῆς)· Αιλία 'Αλεξάνδρα / ή άρχι-
έρεια τόν / πάππον Α(ούκιον) Κατί / νιον Λέοντα τόν / άρχιερέα και άγω / νοθέτην
και γυμνα / σίαρχον και άρξαν / τα δις τήν πρώτην άρ / χήν επιφανώς έν τῇ /
λαμπροῇ ταύτῃ πα / τριδί (Βλ. και Πε λ ε κί δ η, έ.ά., 75, 1).

4. 'Ι. Τ ο υ ρ ά τ σ ο γ λ ο υ, Δύο νέαι επιγραφικαί μαρτυρίαι περί τοῦ
κοινοῦ τῶν Μακεδόνων, 'Αρχαία Μακεδονία 285 κέ. (Βέροια) (Βλ. και REG
84 (1971) 455): 'Αγαθῆι Τύχηι· / 'Υπ[έρ] / ύγείας και σωτ[ηρί]ας και νίκης και αἰω-
νίου διαμονῆς τοῖς / ὅθιότατον και / |μερίστον κ[α] / |λῆ άνεικίητον αὐτ[ο] / κράτορος Καί-
σαρος Μάρκον 'Αντωνίον / Γορδιανού Εὐσεβοῦς, / |Εὐτυχούς, / Σεβαστοῦ, άρχιε-
ρέως μερίστον, δημαρχικῆς έξουσίας τὸ Γ', ὑπάτον π(ρῶτον) π[α]τρὸς πατρίδος
και ὑπέρ τοῦ / |θείου οἴκου αὐτοῦ και ιερῶς συνκλήτου και ιερῶν στρατευμάτων
και δήμῳ τοῦ ῥωμαίου και δι / |ασημοτάτων ἐπάρχων τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου, ὁ
μακεδονιάρχης και άρχιερεὺς / |τῶν Σεβαστῶν(;) και άγωνο / |θέτης τοῦ κοινοῦ
τῶν Μακεδόνων άγῶνος 'Αλεξανδρείου, ἱεροῦ, ἰσλαστικοῦ ἰσ[α]κτίου Α. Σε / |
πτίμιος 'Ινστειανός 'Αλέξανδρος και Αἴλ. 'Αλεξάνδρα ή γυνή αὐτοῦ ή άρχι-
έρεια ἐπιτελέσο[υσιν έν τῇ] / |λαμπροτάτῃ και Β' νεωκόρω μητροπόλει τῆς Μα-
κεδονίας Βεροιαίων πόλυ(sic) κνηγεσίῳ και μονομαχ[ί]ων / |ἡμέρας Γ', προσ-
εισάγοντες καθ' / |ἐκάστην ἡμέραν τῶν φιλοτειμῶν και ἕτερον ζεῦγος περί τῆς
ψυχῆς άγω / |νιούμενον πρὸς τοῖς νενομισμένοις δυνσιν κατὰ συνχώρησιν τοῦ κυ-
ρίου ἡμῶν Μ. 'Αντωνί / |ου Γορδιανού Εὐσεβοῦς, Εὐτυχούς, Σεβαστοῦ· άρξονται
δὲ τῶν φιλοτειμῶν τῇ πρὸ Ζ' Καλ(ανδῶν) / |Ιουλίῳ. Σουητριῶ Σαβείνῳ τὸ Β'
και 'Ραγωγίῳ Βενούστῳ ὑπάτοις, ἑλληρικῇ δὲ ἔτους ΑΟC Σε / |βαστοῦ τοῦ και
ΖΠΤ, Πανίμου ΖΙ. Εὐτυχεῖτε.

'Η δρᾶσις τῶν Κατίνιων εἰς τήν κοινοτικήν ζωὴν τῆς Θεσσαλονίκης,
καθ' ὅσον ἠμποροῦμεν νὰ κρίνωμεν ἀπὸ τὸ ἐπιγραφικὸν ὕλικόν, τὸ ὁποῖον
ἔχομεν σήμερον εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἦτο πλουσία, ὄχι ὁμως και εἰς τὸν
ἐπαρχιακὸν τομέα. 'Εξ αὐτῶν εἰς μόνον ἀξιωματοῦχος τοῦ κοινοῦ προῆλ-
θεν, ὁ μακεδονιάρχης Α. Σεπτίμιος 'Ινστειανός 'Αλέξανδρος, ἀλλὰ και
αὐτὸς δὲν ἦτο ἐξ αἵματος Κατίνιος, ὅπως δεικνύει τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ γαμ-
βρὸς τῆς οἰκογενείας.

ἽΟ Λ(εύκιος)¹ Σεπτίμιος Ἰνστιειανός² Ἀλέξανδρος παλαιότερον ἤτο γνωστός μόνον ἀπὸ μίαν τιμητικὴν ἐπιγραφὴν τῆς Θεσσαλονίκης, δημ. σιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πέτρου Παπαγεωργίου (ἔ.ά., ἀρ. 1). Ἦδη πρό τινων ἐτῶν εὐρέθῃ δευτέρα ἐπιγραφὴ εἰς τὴν Βεροίαν, δημοσιευθεῖσα ὑπὸ Ἰ. Τουράτσογλου (Βλ. ἀνωτέρω ἀρ. 4), ἡ ὁποία παρέχει πολυτίμους πληροφορίας περὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγώνων τῆς Βεροίας καὶ περὶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς δράσεως τοῦ μακεδονiάρχου. Εἰς παλαιότεραν μελέτην μου «Μακεδονικὴ προσωπογραφία» 144, ἀρ. 1285, εἶχον ὀρίσει μὲ τὰ τότε δεδομένα ὡς χρονολογίαν τῆς μακεδονiαρχίας του ἀορίστως τὸν 3ον μ.Χ. αἰῶνα. Εἰς τὴν νέαν ἐπιγραφὴν τῆς Βεροίας τώρα ὀρίζεται ἐπακριβῶς, δηλ. τὸ ἔτος 239 / 40 (κατὰ τὴν ἀκριακὴν χρονολογίαν τὸ ΑΟC (=271-32=239, κατὰ τὴν μακεδονικὴν ΖΠΤ = 387-148 = 239), ἥτοι τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἀρχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Γορδιανοῦ Γ' (238-244 μ.Χ.).

ἽΟ Λ. Σεπτίμιος Ἰνστιειανός Ἀλέξανδρος εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Θεσσαλονίκης φέρει τὸν τίτλον «μακεδονiάρχης καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ Μακεδόνων», τ.ἔ. πρόεδρος τοῦ κοινοῦ καὶ ὀργανωτῆς καὶ χορηγητῆς τῶν ἀγώνων του. Εἰς τὴν νέαν ἐπιγραφὴν ὁμως προστίθεται καὶ ἕνας ἐπὶ πλέον τίτλος ἀρχιερεὺς [τῶν Σεβαστῶν;]. Ἔτσι συμπληρῶνει ὁ Τουράτσογλου τὸ ἐλλεῖπον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, στ. 6, πιστεύων ὅτι κατὰ μίαν μεταβατικὴν περίοδον ἡδύναντο νὰ χρησιμοποιηθοῦν ταυτοχρόνως οἱ δύο ταυτόσημοι τίτλοι τοῦ προέδρου τοῦ κοινοῦ, ὁ τοῦ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν (καὶ ἀγωνοθέτου τοῦ κοινοῦ Μ.), ὅστις ἤτο ἐν χρήσει κατὰ τὸν 1ον καὶ 2ον μ.Χ. αἰῶνα, καὶ ὁ τοῦ μακεδονiάρχου, ὅστις ἐπεκράτησε κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα, ὅπως εἴπομεν. Ἦτο ὁμως τοῦτο δυνατόν καὶ ἀράγε τοιαύτην σημασίαν ἔχει ὁ ὑπάρχων ἐδῶ τίτλος τοῦ ἀρχιερεὺς; Εἰς μίαν ἄλλην ἐπιγραφὴν τῆς Βεροίας, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος δημοσιεύει³ ταυτοχρόνως, ὁ ἀντίστοιχος τίτλος τοῦ μακεδονiάρχου Οὐαλεριανοῦ Φιλοξένου, ὅστις ἐσώθη πλήρως εἰς μίαν πανομοιότυπον φρασολογίαν μὲ τὴν τοῦ Λ. Σεπτιμίου Ἰνστιειανοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶναι ἀρχιε-

1. Τὸ praenomen Λ(εύκιος) στ. 4 εἰς οὐδεμίαν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων ἐσημειώμετο (βλ. π.χ. Παπαγεωργίου, ἔ.ά.=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 3, ἀρ. 3. Ο. Tafelii, Thessalonique σ. 37, σημ. 2III. Πελεκίδης, ἔ.ά., σ. 76, 6). Ἐν τούτοις τοῦτο διακρίνεται σαφῶς ἐπὶ τοῦ λίθου, ὡς παρετήρησα εἰς ἄλλην μελέτην (Τὸ κοῖνον, ἔ.ά., σ. 88, 2).

2. Ὁρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὀνόματος Ἰνστιειανόν ἀντὶ Ἰνσειανόν (Παπαγεωργίου, ἔ.ά., ἀρ. 22), Inteiianus (REG 20 (1907) 70), Ἰνσειανόν (Πελεκίδης, ἔ.ά., σ. 76, 6) ἔκαμεν ὁ Παπαγεωργίου, Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ., σ. 1, σημ. 1, καὶ σ. 3, ἀρ. 3 μεταγενεστέρως. Βλ. Δ. Κανατσούλη, ἔ.ά., σ. 88, 1. Τὸ ὄνομα Ἰνστιειανός δὲν ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ τὸ λατ. Insteius, τὸ ὁποῖον εἶναι συνηθέστατον (βλ. παραδείγματα ἐν RE IX, 1562/3). Ὁ ἑλληνικὸς τύπος Ἰνστειῖος ἀπαντᾷ ἅπας εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Βεροίας (Arch. Anzeig., ἔ.ά., ἀρ. 6): *Mārkov Ἰντέϊον Τουρκονάτον*, καὶ τρις εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Δερριόπου (Βλ. «Spomenik», τ. 98 (1941-48), σ. 388, στ. 69 / 70. 71.101).

3. Τουράτσογλου, ἔ.ά., σ. 281 / 2.

ρεὺς τοῦ Σεβαστοῦ καὶ ὄχι τῶν Σεβαστῶν¹. Ἄλλ' ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σημαίνει τὸν ἀνώτατον ἐπόπτην τῆς ἐπαρχιακῆς αὐτοκρατορολατρίας, τὸν πρόεδρον τοῦ κοινοῦ. Οὗτος παγίως φέρει τὸν τίτλον ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινοῦ, δηλ. ἀρχιερεὺς τοῦ ζῶντος αὐτοκράτορος καὶ τῶν προκατόχων του. Τοῦτο ἰσχύει ὄχι μόνον διὰ τὸ κοινὸν τῶν Μακεδόνων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἄλλα κοινὰ τῆς ἐλληνικῆς Ἀνατολῆς: π.χ. ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν (καὶ ἀγωνοθέτης) τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων.— ἡρχιερατενκότα τῶν Σεβαστῶν ἐν τῷ Λυκίῳ ἐθνε.— ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν κ.λ.² Ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ (=τοῦ Αὐγούστου) εἶναι τῆς τοπικῆς αὐτοκρατορολατρίας³, ὅπως καὶ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν ἄνευ προσδιορισμοῦ τινος, ποὺ νὰ δηλοῦται τὸ κοινόν. Ποίᾳ ὁμῶς πόλει τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ Σεβαστοῦ, τῆς Βεροίας ἢ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἐτιμήθησαν οἱ Κατίνοι, ἔλαβεν ὁ Ἰνστειανὸς Ἀλέξανδρος, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν τι μὲ βεβαιότητα. Οὗτος ὡς μακεδονιάρχης καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ μαζί μὲ τὴν σύζυγόν του Αἰλίαν Ἀλεξάνδραν, τὴν ἀρχιέρειαν, διωργάνωσε καὶ ἐχρηματοδότησε τὸ ἔτος 240 μ.Χ. τοὺς τελομένους ἀνὰ πᾶν πέμπτον ἔτος⁴ ἀγῶνας, τὰ Ἀλεξάνδρεια, μὲ μονομαχίας καὶ κυνηγέσια ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ κοινοῦ, [ἐν τῇ] λαμπροτάτῃ καὶ Β' νεωκόρῳ μητροπόλει τῆς Μακεδονίας Βεροιαίων πόλι. Μάλιστα οὗτος, ἵνα εὐχαριστήσῃ περισσότερον τοὺς

1. Βλ. Τουράτσογλου, ἔ.α., σ. 282, στ. 9-11: *Οὐαλέριος Φιλόξενος ὁ μακεδονιάρχης καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων ἀγῶνας Ἀλεξανδρείου κ.λ.*, 285, στ. 6/7: (Α. Σεπτίμιος Ἰνστειανὸς Ἀλέξανδρος) *ὁ μακεδονιάρχης καὶ ἀρχιερεὺς [... καὶ ἀγωνο]θέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων ἀγῶνας Ἀλεξανδρείου κ.λ.*

2. Βλ. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἔ.α., σ. 51/2 καὶ Ἡ μακεδονικὴ πόλις, ἔ.α., σ. 67/8.

3. Ἐνα [ἀρχιερέα Κα]ίσαρος Σεβαστοῦ γνωρίζομεν ἐκ Βέργης τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας, BSA, τ. 23 (1918/19) σ. 91, ἀρ. 17=SEG I, 66, ἀρ. 286 καὶ ἀρχιερέα Ῥώμης καὶ Σεβαστοῦ ἐκ Θάσου IGR I, 834=IG XII, 8, 525. Ἐπίσης ἐκ Θεσσαλονίκης μᾶς παραδίδεται ἀρχιερεὺς ἢ ἱερεὺς [Κα]ίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, BSA 41 (1940-45) 113, ἀρ. 24, ὡς καὶ ἱερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ [νίου Σεβαστοῦ]. (Βλ. Δ. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ προσωπογραφία (Μ.Π.), Θεσσαλονίκη 1955, ἀρ. 989.

4. Ὁ Τουράτσογλου ἀντιθέτως πιστεύει ὅτι τὰ ἐν Βεροίᾳ Ἀλεξάνδρεια ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ Ὀλύμπια, τὰ ὁποῖα ἤγοντο ἀνὰ πᾶν πέμπτον ἔτος. Ἐν τούτοις ταῦτα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν χαρακτηρίζονται ἀγῶν ἰσάκτιος] ἢ κατὰ τὸν Robert, ἔ.α., ἰσολύμπιος]. Τὰ Ἀκτια ὁμῶς ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ τὰ Ὀλύμπια τῆς Ἡλίδος ἀνέκαθεν ἦσαν πεντητηρικοὶ ἀγῶνες καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἰσάκτιοι καὶ ἰσολύμπιοι ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὀργανωθῇ κατὰ τὸ πρότυπον τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀγῶνων, ἦσαν πεντητηρικοὶ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς δύο, ὡς ἄνω ἐπιγραφάς, ὅπου σημειοῦνται τὰ Ἀλεξάνδρεια, εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα καταλήγομεν. Εἰς τὴν πρώτην ἐπιγραφὴν ταῦτα ἤχησαν τὸ 228 μ.Χ. καὶ εἰς τὴν δευτέραν τὸ 240. Ἄν προσθέσωμεν καὶ δύο ἐνδιαμέσους ἀγῶνας, ποὺ δὲν μᾶς παρεδόθησαν, ἔχομεν τέσσαρας περιόδους ἀπὸ τέσσαρα ἔτη ἢ κάθε μία, ἥτοι τὸ 228, τὸ 232, τὸ 236 καὶ 240.

θεατάς, τῇ συγκαταθέσει τοῦ αὐτοκράτορος Γορδιανοῦ Γ', προσέθεσεν ἐν ἐπὶ πλέον ζεύγος μονομάχων εἰς τὰ ὑπὸ τῶν κανονισμῶν προβλεπόμενα δύο. Οἱ ἀγῶνες διήρκεσαν ἐπὶ τριήμερον ἀπὸ 25 Ἰουλίου τοῦ 240 μ.Χ.¹

Ἡ σύζυγός τοῦ Αἰλία Ἀλεξάνδρα² ὑπῆρξεν ἀρχιερίαι. Τὸν τίτλον τῆς ἀρχιερείας αὕτη φέρει καὶ εἰς τὰ τέσσαρα μνημεῖα (ἀρ. 1.2.3.4.), τρία προερχόμενα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐν ἀπὸ τὴν Βέροϊαν. Ἐπειδὴ αὕτη καὶ εἰς τὰ τέσσαρα μνημεῖα—ἀκόμη καὶ εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ πάππου της—φέρει τὸν τίτλον αὐτόν, θὰ πρέπει νὰ εἶχε λάβει τὴν ἀρχιερωσύνην ἐνωρίς, ἴσως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Τὸ ἀξίωμα ὅμως τοῦτο ἡδύνατο εἰς τοιαύτην ἡλικίαν νὰ λάβῃ μόνον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου ἡ οἰκογένειά της εἶχε μεγάλην ἐπιρροήν. Ὁ τίτλος λοιπὸν τῆς ἀρχιερωσύνης εἶχε σχέσιν μὲ τὴν τοπικὴν λατρείαν τῆς πόλεως ταύτης καὶ ὄχι μὲ τὴν αὐτοκρατορολατρείαν, ὅπως θὰ ἡδύνατο τις νὰ ὑποθέσῃ, ἐπειδὴ αὕτη ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὸν σύζυγόν της, τὸν μακεδονiάρχη, εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ κοινοῦ.

Ἐκ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας της γνωρίζομεν τὸν πάππον της Λ(οῦκιον) ἢ Λ(εύκιον) Κατίνιον Λέοντα (I) καὶ τὸν ἀδελφόν της Αἴλιον Κατίνιον Λέοντα (II) νέον. Δὲν μᾶς παραδίδεται ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της, ὅστις θὰ πρέπει νὰ εἶχεν ἀποθάνει ἐνωρίς.

Ὁ πάππος της Λ. Κατίνιος Λέων (I) διετέλεσεν ἀρχιερεὺς, ἀγωνοθέτης, γυμνασιάρχος καὶ εἶχε λάβει δύο φοράς τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα τῆς πόλεως, τὸ τοῦ πολιτάρχου τῆς Θεσσαλονίκης (*ἀρχας δις τὴν πρώτην ἀρχήν*). Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἑγγονὴ του ἐμφανίζεται μὲ τὸν σύζυγόν της τὸ 240 μ.Χ. ἔχουσα σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸ κοινόν, οὗτος θὰ πρέπει νὰ ἔδρασε κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ 2ου αἰῶνος.

Ὁ ἀδελφός της Αἴλιος Κατίνιος Λέων (II) ἐ χρημάτισε γυμνασιάρχος, δηλ. ἀνώτατος ἐπόπτης ἐνὸς γυμνασίου τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ βουλευτὴς τῆς ἰδίας πόλεως. Ἐζησε πιθανῶς τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ οἰκογένεια τῶν Κατινίων ἤκμασεν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος μέχρι τῶν μέσων τοῦ 3ου.

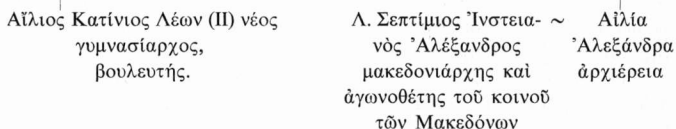
1. Ἀπὸ τὰ Ἀλεξάνδρεια πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὰ Ὀλύμπια, τὰ ὁποῖα εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Βέροϊαν ἐπὶ Γορδιανοῦ Γ' τὸ 242 μ.Χ., δὲν εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐτελοῦντο κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον μὲ τὰ Ἀλεξάνδρεια, ἀφοῦ, εἰσαχθέντα ταῦτα ὡς πεντητηρικοὶ ἀγῶνες μετὰ δύο ἔτη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντῶνται. Ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμφανίζονται πάντοτε μαζὶ εἰς τὰς πηγὰς μας τὰ Ὀλύμπια μὲ τὰ Ἀλεξάνδρεια.

2. Τὸ ὄνομα Αἰλία εἶναι πατρικόν, τὸ Ἀλεξάνδρα ὅμως ἔλαβεν αὐτὴ ἀπὸ τὸν σύζυγον Ἀλέξανδρον.

Οικογενειακὸν δένδρον
Κατινίων

Λ(ούκιος) Κατίνιος Λέων (Ι) ~ Αἰλία (;), σύζυγος
ἀρχιερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης,
γυμνασίαρχος, δις πολιτάρχης

ἀγνώστου ὀνόματος υἱὸς

δ. Οἰκογένεια

Δημοκρατιανοῦ Κοροράγου

Πηγαί.

μακεδονιάρχης εἷς

1. IG, X, 2, 1, ἀρ. 188 (Βλ. Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., 7 Ὀκτωβρίου 1906, ἀρ. 24 = Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 3, 4. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 76, ὑποσημ.

1. Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ. 77, ἀρ. 3): Κατὰ τὸ δόξαν | τῇ κρατίστῃ | βουλῇ
καὶ τῷ ἱερῷ | τάτῳ δῆμῳ· Ἀδρ(ήλιον) | Δημοκρατιανὸν | Κόροραγον τὸν μα | κεδο-
νιάρχην καὶ ἀγῶ | νοθέτην τοῦ κοινοῦ τῶν | Μακεδόνων Ἀδρηλία | Ἀπολλοδωρια-
νῇ Ἀμμία ἢ ἀρ | χιέρεια | τὸν γλυκύτατον | ἐαντῆς ἄνδρα.

2. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 189 (Βλ. Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., 26 = Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 3, 2. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., ὑποσημ. 2. Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ.): Κατὰ τὸ δόξαν | τῇ κρατίστῃ | βουλῇ καὶ τῷ | ἱερωτάτῳ δῆ | μῳ· Ἀδρηλίαν |
Ἀπολλοδω | ριανῇ Ἀμμίαν | τὴν ἀρχιέρειαν, | γυναῖκα Ἀδρ(ήλιον) | Δημο-
κρατιανοῦ | Κοροράγου τοῦ μα | κεδονιάρχου, Ἰουλία | Δημοκράτεια τὴν ἑαν | τῆς
συγγενίδα.

Αἱ μαρτυρίαι διὰ τὸν οἶκον αὐτὸν εἶναι ἐλάχισται· μόνον δύο βωμοὶ εὐ-
ρέθησαν, τῶν ὁποίων ἓνα ἔστησε πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρός της ἢ ἀρχιέρεια
Ἀπολλοδωριανῇ Ἀμμία καὶ τὸν ἄλλον πρὸς τιμὴν της ἢ συγγενῆς της Ἰου-
λία Δημοκράτεια. Ἐπειδὴ οὗτοι εὐρέθησαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὑποθέ-
τομεν ὅτι ὁ οἶκος οὗτος προήρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν.

Ὁ Αὐρ(ήλιος) Δημοκρατιανός¹ Κόρραγος² διετέλεσε μακεδονiάρχης καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων. Ἐκτὸς τούτου οὐδὲν ἄλλο ἀξίωμα, δημοτικὸν ἢ ἐπαρχιακόν, φαίνεται ὅτι ἔλαβεν. Χρόνος τῆς μακεδονιαρχίας του ἢ ἄλλη τις ἡμερομηνία δὲν σημειώνεται εἰς τοὺς βωμοὺς. Τὸ gentilicium ὁμως αὐτοῦ (Αὐρηλῖος) ὥς καὶ τῆς συζύγου του (Αὐρηλία) μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔζησε πρὸ τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος, δηλ. πρὸ τῆς constitutio Antoniniana (212 μ.Χ.), διὰ τῆς ὁποίας, ὥς γνωστόν, παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Καρακάλλα τὸ δικαίωμα τοῦ Ρωμαίου πολίτου εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους τῆς αὐτοκρατορίας, ὁπότε καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν ὄνομα Μάρκος³ Αὐρηλῖος εἶχε μεγάλην διάδοσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν⁴. Ἡ τοποθέτησις λοιπὸν τῆς μακεδονιαρχίας του κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος καὶ ἴσως ὅχι πρὸ τοῦ 230, φαίνεται πιθανή. Ἡ ἄποψις τοῦ Perdrizet, ἑ.ἀ., 52, τοῦ μόνου ἀποπειραθέντος νὰ καθορίσῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐρ. Δημοκρατιανοῦ Κορράγου, ὅτι ἡ μακεδονιαρχία του πρέπει νὰ τοποθετηθῇ περὶ τὸ 200 μ.Χ., δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀποδεκτή.

Ἡ σύζυγός του Αὐρηλία Ἀπολλοδωριανὴ Ἀμμία ὑπῆρξεν ἀρχιερεῖα, προφανῶς, τῆς τοπικῆς λατρείας τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Λ. Σεπτίμιου Ἰνστειανοῦ Ἀλεξάνδρου Αἰλία Ἀλεξάνδρα.

Μία ἄλλη συγγενὴς τῆς, ἡ Ἰουλία Δημοκράτεια, ἡ ὁποία ἀνέθηκε βωμὸν πρὸς τιμὴν τῆς, οὐδένα τίτλον φέρει εἰς τὸ μνημεῖον. Αὕτη πιθανώτατα,

1. Τὸ ὄνομα τοῦτο (ἐκ τοῦ Δημοκράτης) ἀπαντᾷ διὰ πρῶτην φορὰν εἰς μακεδονικάς ἐπιγραφάς. Οὐδαμοῦ ἄλλου ἀνεῖρον τοῦτο.

2. Τὸ ὥς cognomen χρησιμοποιούμενον ἐδῶ ὄνομα Κόρραγος εἶναι καθαρῶς μακεδονικόν (βλ. Perdrizet, BCH, τ. 46 (1922), σ. 50 κ.ἐ.) καὶ ἀπαντᾷ συχνὰ κατὰ τοὺς ἐλληνιστικούς χρόνους (βλ. Bechtel, Die historischen Personennamen des Griechischen, σ. 254. Pappe-Bensler, Wörterbuch, σ. 700. Fr. Preisigke, Namenbuch, στήλ. 182. Schoch, RE Suppl. IV, 1036/7, ἀρ. 1.2.3.5. H. Berve, Das Alexanderreich II, 219/20. ἀρ. 444.445. D. Kanatsulis, Antipatos als Feldherr u. Staatsmann in der Zeit Philipps u. Alexanders des Grossen, περιοδικὸν «Ἑλληνικά», τ. 16 (1959), σ. 56). Κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀπαντᾷ μόνον εἰς μίαν ἐπιγραφὴν τῆς Δερριόπου (107 μ.Χ.), περιέχουσαν κατάλογον ἐφήβων (Vulić, «Spmenik», τ. 98 (1941-48), ἀρ. 388, στ. 94/5: Κόρραγος Ἀντιγόνου), εἰς μίαν ἀνέκδοτον τῆς Βεροίας, ἔνθα μεταξὺ ἐλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν ὀνομάτων μνημονεύεται καὶ τὸ ὄνομα ἐφήβου τινός(ς): Κόρραγος Παραμόνου (βλ. Δ. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ Προσωπογραφία, συμπλήρωμα σ. 18, ἀρ. 1660) καὶ εἰς τρεῖς τῆς Θεσσαλονίκης (IG, ἑ.ἀ., ἀρ. 250 I, στ. 6. 259, στ. 25, βλ. καὶ G. Daux, Trois inscriptions de la Grèce du nord ἐν Acad. inscr. et belles-lettres 1973, σ. 479, στ. 25. 573).

3. Εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ μακεδονiάρχου τὸ praenomen Μ(άρκος) πρὸ τοῦ Αὐρηλῖος δὲν ὑπάρχει. Δυνατὸν τοῦτο νὰ ὀφείλεται εἰς παράλειψιν ὅχι ἀσυνήθην. βλ. π.χ. Dessau, ἀρ. 1367~2158. R.A. 2(1915) 139~IGR I, 591 (καὶ 1432). IV, 1624~1642.

4. βλ. Klebs, RE II, 2431 ἐν λ. Aurelius. Tod., BSA 24 (1919/1920-1920/1) 62. W.M. Calder, MAMA I, σ. XXI.

ὥς δεικνύει τὸ ὄνομά της Δημοκράτεια¹, ἦτο ἀδελφή ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει στενὴ συγγενὴς τοῦ Αὐρ. Δημοκρατιανοῦ Κορράγου.

Οἰκογένεια Δημοκρατιανοῦ

Ἰουλία Δημοκράτεια. Αὐρ. Δημοκρατιανὸς Κόρραγος ~ Αἰλία Ἀλεξάνδρα
ἴσως ἀδελφή μακεδονιάρχης ἀρχιέρεια

ε. Οἰκογένεια

Μινικίου Διονυσίου

Πηγαί.

μακεδονιάρχης εἰς

1. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 190 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., 23 Σεπτεμβρίου 1906, ἀρ. 21. Ο. Ταῦφραλι, ἔ.ἀ., 37, σημ. 2 (V). Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 76, ὑποσημ. 3): Ἀγαθῇ Τύχῃ· /κατὰ τὸ δόξαν τῇ κρατ|ίστῃ βουλῇ καὶ τῷ |ιερωτάτῳ δήμῳ /Μινίκιον Διονύσιον /τὸν ἀξιολογώτατον /μακεδονιάρχην, /Αἰρηλιανὸς Κωστάντις /τὸν πάτρωνα καὶ εὖερ|γέτην. /Εὐτυχῶς.

2. IG, ἔ.ἀ., 191 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., ἀρ. 8. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 76, ὑποσημ. 4): Ἀγαθῇ Τύχῃ· /κατὰ τὸ δόξαντα (!) τῇ κρα|τίστῃ βουλῇ καὶ τῷ |ιερωτάτῳ δήμῳ /Αἰρηλιανὴν Πρέισκαν, /τὴν ἀξιολογώτατην /γυναῖκα Μινικίου / Διονυσίου τοῦ ἀξ(ιολογώτατον) /μακεδονιάρχον, Αἰρη|λιανὸς Κωστάντις /τὴν εὖεργέτην. /Εὐτυχῶς.

Ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν γνωρίζομεν μόνον τὸν Μινίκιον Διονύσιον, τὸν μακεδονιάρχην, καὶ τὴν σύζυγόν του Αἰρηλιανὴν Πρέισκαν. Ὁ Μινίκιος Διονύσιος μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ δύο βωμοὺς τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ τοὺς δύο ἀνέθηκεν Αἰρηλιανὸς τις Κωστάντις (=Κωνστάντιος) μετ' ἀπόφασιν τῆς κρατίστης βουλῆς καὶ τοῦ ἱερωτάτου δήμου, τὸν μὲν ἕνα πρὸς τιμὴν τοῦ ἰδίου Μινικίου Διονυσίου, τοῦ πάτρωνος καὶ εὖεργέτου, τὸν δὲ ἄλλον πρὸς τιμὴν τῆς Αἰρηλιανῆς Πρέισκας, τῆς εὖεργετιδὸς του. Καὶ εἰς τοὺς δύο ὁ Μινίκιος Διονύσιος φέρει μόνον τὸν τίτλον ἀξιολογώτατος μακεδονιάρχης, οὐδένα δὲ ἄλλον ἔχει, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι οὗτος μέχρι τοῦλάχιστον τῆς ἀναθέσεως τῶν μνημείων δὲν εἶχε λάβει ἄλλο τι ἀξίωμα. Τὸν τιμητικὸν τίτλον ἀξιολογώτατῃ φέρει εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἡ σύζυγός του, ὅχι ὁμως ἀξιώματι. Ποία ἦτο ἡ σχέσις μεταξὺ τοῦ ἀναθέτου τῶν μνημείων καὶ τῶν τιμωμένων, δὲν δηλοῦται, ὅπωςδὴποτε βέβαια ὅχι συγγενική. Ἐπει-

1. Τὸ ὄνομα εἶναι σπάνιον εἰς τὰς μακεδονικὰς ἐπιγραφάς. Βλ. Δήμιτσα, ἔ.ἀ., ἀρ. 131 καὶ BSA, τ. 41 (1940-45), σ. 109, ἀρ. 8: ...[Δημο]κράτει[α]. Τὸ αὐτὸ δύναιται τις νὰ εἴπῃ καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἐλληνικὰς ἐν γένει ἐπιγραφάς. Βλ. π.χ. IG II καὶ III², 3, 11116. 11117 (=II, 3, 3607). 11118.11119 (=Arch. Anzeig. 1934, 148). IGR IV, 1729 (=SEG I, ἀρ. 401).

δὴ ὅμως ὁ Αὐρηλιανὸς Κωστάντις χαρακτηρίζει καὶ τοὺς δύο τιμωμένους εὐεργέτας, τὸν δὲ μακεδονίαρχην *πάτρωνα*, πρέπει οὗτος νὰ ᾔτο ἀπελεύθερος τῆς οἰκογενείας. Τὸ κοινὸν ἄλλωστε ὄνομα Αὐρηλιανὸς-Αὐρηλιανῇ τοῦτο προϋποθέτει. Ἐπίσης χρονολογία τις δὲν σημειώνεται εἰς τὰς ἐπιγραφάς, διὰ νὰ καθορίσωμεν τὴν μακεδονιαρχίαν τοῦ Μινικίου Διονυσίου. Ἄν ὅμως λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οὗτος καὶ εἰς τὰ δύο μνημεῖα φέρει τὸν τιμητικὸν τίτλον *ἀξιολογώτατος*¹, ὁ ὁποῖος εἰς οὐδεμίαν τῶν χρονολογημένων ἢ δυναμένων νὰ χρονολογηθῶν μακεδονικῶν ἐπιγραφῶν ἀπαντᾷ ἐνωρίτερον τοῦ τρίτου μ.Χ. αἰῶνος², πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν καὶ αὐτὸν εἰς τὸν 3ον αἰῶνα, ἴσως εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ αὐτοῦ³.

Οἰκογένεια
Μινικίου Διονυσίου

Μινίκιος Διονύσιος ~ Αὐρηλιανῇ Πρεῖσκα. Αὐρηλιανὸς Κωνστάντις
ἀξιολογώτατος μακεδονίαρχης ἀξιολογωτάτη ἀπελεύθερος

ζ. Πόπλιος Αἴλιος
Νεικάνωρ

Πηγαί.

μακεδονίαρχης εἰς

IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 192 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., 7 Ὀκτωβρίου 1906, ἀρ. 27) = Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 1, σημ. 1. BCH 37 (1913) 95. O. T a f r a l i, ἔ.ἀ., 37, 1D. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., 76, ὑποσημ. 5): *Ἀγαθῇ Τύχῃ· |δόγματι τῆς κρατίστης |βουλῆς καὶ χει|ροτονίᾳ τοῦ ἱερω|τάτου δήμου Πόπλιον |Αἴλιον Νεικάνωρα |τὸν ἀξιολογώτατον |μακεδονίαρχην |οἱ συνθηρσκενται |κλείνης⁴ θεοῦ με|γάλον Σαράπιδος |τὸν προστάτην. |Εὐτυχεῖτε.*

Ὁ Πόπλιος Αἴλιος Νεικάνωρ, ὁ μακεδονίαρχης, εἶναι τὸ μόνον γνωστὸν μέλος τῆς οἰκογενείας του. Τὸν γνωρίζομεν μόνον ἀπὸ τὸν βωμόν, τὸν ὁποῖον πρὸς τιμὴν του ἀνέθηκαν συναινέσει τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τὰ μέλη ἐνὸς λατρευτικοῦ σωματείου τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ *συνθηρσκενται*⁵

1. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ τιμητικοῦ ἐπιθέτου «ἀξιολογώτατος» βλ. P. L e m e r l e, BCH τ. 59 (1935), σ. 143/4 καὶ σημ. 1, ἐνθα καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία.

2. Βλέπε παραδείγματα παρὰ Δ. Κ α ν α τ σ ο ὕ λ η, Τὸ κοινόν, ἔ.ἀ., σ. 76, 3. Ὁ R o b e r t, Hellenica III, σ. 17,3 (πρβ. καὶ I, 28) μὲ κάποιαν ἐπιφύλαξιν παρατηρεῖ ὅτι τὸ ὑπερθετικὸν ἀξιολογώτατος ἀνήκει μάλλον εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέραν, εἰς τὸ τέλος τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος ἢ εἰς τὸν ἐπόμενον.

3. Βλ. Δ. Κ α ν α τ σ ο ὕ λ η, ἔ.ἀ., σ. 38. C h. E d s o n ἐν IG, ἔ.ἀ.

4. Κατὰ διόρθωσιν τοῦ Π. Παπαγεωργίου, Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ., ἔ.ἀ., ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς γραφῆς *κλεινοῦ* (θεοῦ μεγάλου Σαράπιδος).

5. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ ὅρου *συνθηρσκενται* καὶ τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τὸν ἕτερον

κλείνης θεοῦ μεγάλου Σαράτιδος, τὸ ὁποῖον εἶχε σχέσιν μετὰ τὴν λατρείαν Αἰγυπτίων θεῶν¹. Ὑπὸ τοῦ σωματείου τούτου τιμᾶται οὗτος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ προστάτου², τοῦ προέδρου δηλ. αὐτοῦ. Ἐκ τούτου συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Πόπλιος Αἴλιος Νεικάνωρ ὄχι μόνον διέμενεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀλλὰ καὶ ἐπεξέτεινε τὴν δράσιν του καὶ εἰς τὴν κοινοτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῆς πόλεως ταύτης, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ὀργάνωσιν τῶν Μακεδόνων.

Κατὰ τὸν C h. E d s o n, ἔ.ἀ. (πρβ. καὶ ἀρ. 3), θὰ πρέπει ὁ Π. Αἴλιος Νεικάνωρ νὰ ἔδρασε πρὸ τῶν μέσων τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος.

ζ. Σαβεῖνος

Πηγαί.

μακεδονιάρχης εἰς

IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 64 (Βλ. καὶ Παπαγεωργίου, Ἀθηνᾶ 15 (1903) 40, ἀρ. 7. Duchesne - Bayet, ἔ.ἀ., 18, ἀρ. 7. Δήμιτσα, ἔ.ἀ., ἀρ. 380): Σαβεῖνος μακεδον[άρχης] / τὸν ναὸν καὶ τὸν Ἡρώνα τὸν / ΘΟΝΙΟΝ ἐκ τῶν ιδίων τῇ / πόλει (sic).

Ὁ Σαβεῖνος, ὁ μακεδονιάρχης, εἶναι γνωστός μόνον ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν, ἡ ὁποία ὅμως εἰς τὸ παρελθὸν ποικιλοτρόπως ἀνεγνώσθη: Duchesne: Μακεδόν[ος], Παπαγεωργίου: Μακεδον[ανός]³. Ὅρθως ἀνέγνωσεν ταύτην ὁ C h. E d s o n, (IG, ἔ.ἀ.): μακεδον[άρχης] καὶ ἔτσι προσετέθη καὶ ἕνας ἐπὶ πλέον μακεδονιάρχης ἐκ Θεσσαλονίκης. Ὁ Σαβεῖνος ἀνέθηκεν εἰς τὴν πόλιν ἐξ ιδίων τὸν ναὸν καὶ τὸν Ἡρώνα, δηλ. ἀνάγλυφον τοῦ Θρακὸς ἱππέως, ὅστις ἐλατρεύετο ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν θεὸς τοῦ κυνηγίου καὶ συνεδέετο μετὰ τὴν λατρείαν τῶν ψυχῶν καὶ τὴν πίστιν τῶν Θρακῶν εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν⁴.

ὅρον ἔθρησκευται" βλ. F r. P o l a n d, Geschichte des griechischen Vereinswesens, Leipzig 1909, σ. 363 καὶ RE 2R IV, 1461 ἐν λ. Συνθρησκευταί.

1. Περί τῆς λατρείας Αἰγυπτίων θεῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ βλ. Πελεκίδης, ἔ.ἀ., σ. 3 κ.ἐ. καὶ Δ. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ πόλις, ἔ.ἀ., σ. 99 κ.ἐ.

2. Ἡ λέξις μετὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἀπαντᾷ ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς μακεδονικὴν ἐπιγραφὴν τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων ἐν IG, ἔ.ἀ., 91 / 2, ἀρ. 220: [π]ροστάτες θρησκευτῶν καὶ τῶν σηκοβατῶν θεοῦ Ἐρμανούβιδος. Ἐν ἐπιγραφῇ Δ ή μιτσα, ἔ.ἀ., ἀρ. 330 (Δασσαρητίς) εἶναι ταυτόσημος μετὰ τὴν λατινικὴν λέξιν patronus, καθὼς καὶ ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Θεσσαλονίκης IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 187, στ. 13 / 4: τὴν πατρώνευσαν, ἀβεβαία δὲ ἡ σημασία τῆς ἐν ἐπιγραφῇ Duchesne - Bayet, Mémoire sur une mission au mont Athos, Paris 1877, σ. 11 / 2, ἀρ. 1 = Δ ή μιτσα, ἔ.ἀ., ἀρ. 367.

3. Βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ προσωπογραφία, Θεσσαλονίκη 1955, σ. 140, ἀρ. 1256.

4. Περί τοῦ θρακικοῦ τούτου θεοῦ βλ. Δ. Κανατσούλη, Ἡ μακεδονικὴ πόλις, ἔ.ἀ., σ. 94.

Ἡ μακεδονιαρχία του τίθεται πρὸ τῶν μέσων τοῦ τρίτου αἰῶνος (Βλ. E d s o n, ἔ.ἄ.).

ή[....]ανδρ[ος].

Π η γ α ί.

μακεδονiάρχης εἰς

IG, ἔ.ἄ., ἀρ. 230: [.... /.] Σ/[....] /.- /[[.... /.....] BB /[[....] ON, /....] ανδρ[ος] /
/[ὁ μα]κεδο[νiάρ]χης, /τὸν ἐν πᾶ /σιν εὐερ /γέτην.

Ὁ μακεδονiάρχης αὐτός, [Νικ]ανδρ[ος] πιθανῶς ἢ [Μέν]ανδρ[ος], ἀνέ-
θηκε μνημεῖον πρὸς τιμὴν εὐεργέτου τινὸς τῆς πόλεως ἢ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν E d s o n, IG, ἔ.ἄ., 94, ἀρ. 230, χρονολογεῖται πρὸ
τοῦ 240 /1 μ.Χ.

B. ΒΕΡΟΙΑ

Ὅλοι οἱ μακεδονiάρχαι, οἱ ὅποιοι μᾶς εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ μνημεῖα τῆς
Βεριοίας, δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἶναι Βεριοιᾶι, διότι εἰς τὴν ἔδραν
τοῦ κοινοῦ ἡδύνατο νὰ ἀνατεθῇ μνημεῖον διὰ πάντα μακεδονiάρχην, εἴτε προ-
ήρχετο ἀπὸ τὴν Βέροϊαν εἴτε ἀπὸ ἄλλην πόλιν, ἀνήκουσαν εἰς τὸ κοινόν. Διὰ
τοῦτο ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ τόπου προελεύσεως αὐτῶν δὲν εἶναι πάντοτε εὐκο-
λος μὲ μόνον τὸ στοιχεῖον τοῦτο. Ἡμεῖς ἐδῶ περιελάβομεν ἐν πρώτοις ἐκεί-
νους τοὺς μακεδονiάρχας, τῶν ὁποίων ἡ προέλευσις ἐκ Βεριοίας μαρτυρεῖται
κατὰ κάποιον τρόπον, καὶ κατὰ παραχώρησιν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς εἶναι
γνωστοὶ μόνον ἀπὸ μνημεῖα τῆς Βεριοίας.

Ὅπως εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ εἰς τὴν Βέροϊαν οἱ μακεδονiάρχει
ἀνῆκον εἰς μεγάλας οἰκογενεῖας τοῦ τόπου, αἱ ὅποιαι διέπρεψαν εἰς τὴν κοι-
νотικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐπαρχιακὴν ὀργάνωσιν τῶν Μακεδόνων.

α. Οἰκογένεια

Κλαυδιὸν Βεριοίας

Π η γ α ί.

μακεδονiάρχαι δύο

Arch. Anzeig. 52 (1942) 176, ἀρ. 7 καὶ εἰκ. 41 (Βλ. καὶ Δ. Κ α ν α τ σ ο ὡ-
λη, Τὸ κοινόν, ἔ.ἄ., 86, ὑποσημ. 1): Κατὰ τὸ δόξαν /τῷ λαμπρὸτάτῳ /συνε-
δρίῳ Τιβ(ερίαν) Κλ(ανδιαν) /Κο(ι)ντιανῇν Τιβ(ερίον) Κλ(ανδιόν) /Πρεῖσκον
τοῦ μα /κεδονiάρχου καὶ /Φλαβίας Ἰσιδώρας /τῆς μακεδονι /αρχίσσης θυγατέ /-
ρα ἡ μήτηρ.

Ἄν καὶ ἡ οἰκογένεια αὕτη μᾶς εἶναι γνωστὴ μόνον ἐκ μιᾶς ἐπιγραφῆς,
ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ εἶχεν ἀναπτύξει μεγάλην δρᾶσιν
εἰς τὸ κοινόν, ἀφοῦ ἀνέδειξε δύο μακεδονiάρχας, τὸν Τιβ. Κλαυδιὸν Πρεῖ-
σκον καὶ τὴν σύζυγόν του Φλαβίαν Ἰσιδώραν.

Ὁ Τιβ(έριος) Κλαύδιος Πρεῖσκος διετέλεσε μόνον μακεδονiάρχης, ἀνῆκε δηλ. καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς περισσοτέρους μακεδονiάρχας, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχον ἀναλάβει καὶ τὴν ἀγωνοθεσίαν τοῦ κοινοῦ. Ἐπίσης οὐδὲν δημοτικὸν ἀξίωμα φέρει εἰς τὸ μνημεῖον.

Ἡ σύζυγός του Φλαβία Ἰσιδώρα ὑπῆρξεν ἐπίσης καὶ αὐτὴ μακεδονiάρχισσα. Καὶ δι' αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι εἵπομεν περὶ τῆς Φλαβιανῆς Νεπωτιανῆς, ὅτι ἡ μακεδονiάρχισσα ἦτο πραγματικὸν ἀξίωμα, ὅχι ἀπλῶς τίτλος διδόμενος εἰς τὴν σύζυγον τοῦ μακεδονiάρχου. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Φλαβία Ἰσιδώρα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μακεδονiάρχισσα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ποῦ ἦτο καὶ ὁ σύζυγός της, διότι εἰς τὸ κοινὸν εἰς πρόεδρος κατ' ἔτος ἐξελέγετο. Ἄλλον τίτλον ἢ ἀξίωμα ἐκτὸς τοῦ μακεδονiαρχίσσης δὲν φέρει καὶ αὐτὴ. Ἡ κόρη των Τιβ(ερί)α Κλ(αυδία) Κο(ι)ντιανή, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ ἀνέθηκε μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἐπαρχιακοῦ συνεδρίου μνημεῖον, οὐδὲνα τίτλον ἔχει. Εἶναι φανερόν ὅτι τὸ συνέδριον ἐπέτρεψε νὰ στηθῇ τὸ τιμητικὸν μνημεῖον χάριν τῶν μακεδονiαρχῶν γονέων.

β. Οἰκογένεια

Κυντιανῶν

Πηγάι.

μακεδονiάρχης εἰς

1. Arch. Anzeig., ἔ.ἀ., 176, ἀρ. 4 (Βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., 87, ὑπόσημ. 1): Κατὰ τὸ δόξαν τοῖς κρατίστοις /συνέδροις Π(όπλιον) /Μέμ(μιον) Κυντι /ανὸν Καπίτω /να ἐν προβολαῖς /μακεδονiαρχ /χικαῖς γενόμε /νον Ἰουλ(ία)¹ Λυσιμάχη /τὸν ἄνδρα /καὶ Κυντιανοὶ /Ἀλεξάνδρα /καὶ Καπίτων /τὸν πατέ(ρα).

2. Arch. Anzeig., ἔ.ἀ., 176/7, ἀρ. 11 καὶ εἰκ. 44: Οἱ σύν /εδροι Π(όπλιον) Μ(ᾶρκον) Κυν /τιανὸν /Μακεδό /να ἀρετῆς /ἐνεκεν /Παιονίς.

Ὁ Π(όπλιος) Μέμ(μιος) Κυντιανὸς Καπίτων μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ μνημεῖον (βωμόν), τὸ ὁποῖον ἀνήγειρε μετ' ἀπόφασιν τοῦ συνεδρίου ἡ οἰκογένειά του, ἡ σύζυγός του Ἰουλ. Λυσιμάχη καὶ τὰ τέκνα του Ἀλεξάνδρα καὶ Καπίτων, πρὸς τιμὴν του ἐπ' εὐκαιρίᾳ νίκης του εἰς τὰς μακεδονiαρχικὰς ἐκλογάς. Εἰς τὸν βωμόν του οὗτος δὲν τιτλοφορεῖται «μακεδονiάρχης», ἀλλ' ἀπλῶς φέρει τὴν ἔνδειξιν ἐν μακεδονiαρχικαῖς προβολαῖς. Ἡ λέξεις «προβολή» ἀπαντᾷ συχνὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφάς, ἐσήμαινε δὲ κυρίως «πρότασιν πρὸς ἐκλογὴν» τινος εἰς δημόσιον ἀξίωμα ἢ ἀπλῶς «ἐκλογὴν»². Τὴν σημασίαν ταύτην ἔχει ἡ λέξις καὶ ἐδῶ εἰς τὴν

1. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἀναγινώσκομεν σαφῶς ΙΟΥΑ ΛΥΣΙΜΑΧΗ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶναι ΙΟΥ(ΛΙΑ) ΛΥΣΙΜΑΧΗ ἀντὶ τοῦ ἀνυπάρχτου ΙΟΥΑ. Βλ. Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., ὑπόσημ. 1.

2. Περὶ τῆς λέξεως καὶ τῆς σημασίας της, ὡς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιγραφάς, βλ. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, σ. 62, 1, ἔνθα καὶ πολλὰ παραδείγματα.

φράσιν ἐν μακεδονιαρχικαῖς προβολαῖς, δι' ἧς ἤθελε νὰ δηλωθῇ ὅτι ὁ Π. Μέμ. Κυῖντιανὸς Καπίτων ἔλαβε μέρος εἰς τὰς μακεδονιαρχικὰς ἐκλογάς, δηλ. τὸ κύριον στάδιον διαδικασίας πρὸς ἀνάδειξιν του εἰς μακεδονiάρχη. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ τιμητικοῦ μνημεῖου ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος τούτου δεικνύει ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰς ἐκλογάς ἦτο γνωστὸν καὶ φυσικὰ εὐνοϊκὸν δι' αὐτόν. Ἄλλως θὰ ἦτο ἀκατανόητον νὰ στηθῇ τιμητικὸν μνημεῖον εἰς μὴ ἐπιτυχόντα ὑποψήφιον. Δὲν τιτλοφορεῖται ὅμως «μακεδονiάρχης» ἀκόμη, διότι φαίνεται ὅτι ἡ ἐκλογή του ἦτο ἐπιτυχής, ὅχι ὅμως τελεσίδικος, χρήζουσα ἴσως τῆς ἐπικυρώσεως ἄλλου τινὸς σώματος ἢ ἀρχῆς. Δυνατὸν δηλ. ἡ ἐκλογή τῶν μακεδονιαρχῶν νὰ ἐγίνετο ὑφ' ἐκάστης μετεχούσης εἰς τὸ κοινὸν πόλεως χωριστά, κατόπιν δὲ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τοῦ ἐπαρχιακοῦ συνεδρίου ἢ, τὸ πιθανώτερον, ἡ πρότασις καὶ ἡ ἐκλογή νὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ συνέδριον τοῦ κοινοῦ, ἐπεκυροῦτο δὲ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου διοικητοῦ, ὅπως συνέβαιναν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς του¹. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπικύρωσις αὕτη θὰ ἦτο ἴσως τυπική, δι' αὐτὸ ἔσπευσαν ἐν τῇ ματαιοδοξίᾳ τῶν οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἐπιτυχόντος ὑποψηφίου μακεδονiάρχου νὰ ἐγείρουν πρὸς τιμὴν του μνημεῖον².

Ἡ σύζυγός του Ἰουλ(ία) Λυσιμάχη εἰς τὸ μνημεῖον οὐδὲνα τίτλον φέρει, καθὼς καὶ τὰ τέκνα του Κυῖντιανῇ Ἀλεξάνδρᾳ καὶ Κυῖντιανὸς Καπίτων.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Κυῖντιανῶν φαίνεται ὅτι ἀνῆκε καὶ ὁ Π(όπλιος) Μ(άρκος) Κυῖντιανὸς Μακεδών³, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ ἄλλο μνημεῖον τῆς Βεροίας, τὸ ὁποῖον πρὸς τιμὴν του ἔστησαν οἱ σύεδροι, δηλ. τὸ ἐπαρχιακὸν συνέδριον. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὅμως νὰ ἐξακριβωθῇ ὁ βαθμὸς τῆς συγγενείας αὐτοῦ μὲ τοὺς ἀνωτέρω. Ἰσως ἦσαν δύο παράλληλοι κλάδοι τῆς

1. Βλ. Brandis, RE II, 476-7.

2. Ὁ Jürgen Deininger, Die Provinziallandtage der römischen Kaiserzeit σ. 94, ἄλλην ἐρμηνείαν δίδει, ὅτι δηλ. ὁ Π. Μέμμιος Κυῖντιανὸς ἐπροτάθη ὑπὸ τῆς πατρίδος του ὡς ὑποψήφιος μακεδονiάρχης καὶ περιελήφθη εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ὑποψηφίων, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς μακεδονιαρχίας του ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἀπέθανεν. Ἐντούτοις δὲν διαφαίνεται ἂν τὸ μνημεῖόν του εἶναι ἐπιτύμβιον ἢ τιμητικόν.

3. Τὸ ὄνομα Μακεδών δὲν εἶναι ἐθνικόν, ἀλλὰ κύριον ὄνομα. Ἡ χρήσις του ὡς τοιούτου ὀνόματος, ἰδιαιτέρως ὡς cognomen, εἶναι συνηθεστάτη ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἀλλαγῷ. Οὕτως ἐκ Μακεδονίας μᾶς εἶναι γνωστοὶ οἱ Τ. Αἴλιος Γεμείνιος Μακεδών (Μ. Π. ἀρ. 23), Λ. Ἀννίος Μακεδών (Μ. Π. ἀρ. 113), Ρ. Herennius Macedo (Μ. Π. ἀρ. 466), [Varin]ius(;) Macedo (Μ.Π. ἀρ. 1067), Οὐαρεῖνιος Μακεδών (Μ. Π. ἀρ. 1708), Μακεδών Μακεδόνας (Μ. Π. ἀρ., 865) καὶ Αἰλία Μακεδονία (Μ. Π. ἀρ. 58). Ἐκ τῆς Ἀσίας ὁ Αὐρ. Θεσσαλὸς Μακεδών (IGR IV, 619), ἐκ Γαλατίας ὁ Π. Αἴλιος Μακεδών (IGR III, 184), ἐκ Ρώμης ὁ Μ. Αὐρήλιος Μακεδών (IGR I, 220), ἐκ Λυκαονίας ὁ Π. Αἴλιος Μακεδών (SEG 6, ἀρ. 424). Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος βλ. Judeich, Altertümer von Hierapolis (1898), ἀρ. 153 καὶ 255.

αὐτῆς οἰκογενείας. Ἐπειδὴ εἰς τὸ τελευταῖον μνημεῖον σημειώνεται καὶ ἡ φυλὴ τῆς Βεροίας Παιονίς¹, εἴτε ὡς συμμετασχοῦσα πιθανῶς καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν τιμῶν εἴτε ὡς τόπος καταγωγῆς, συμπεραίνομεν ὅτι οὗτος ὄχι μόνον κατήγετο ἐκ Βεροίας, ἀλλὰ καὶ ἀνῆκεν εἰς τὴν Παιονίδα φυλὴν αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ ἰσχύσῃ καὶ διὰ τὴν συγγενικὴν οἰκογένειαν τῶν Κυντιανῶν.

Κυντιανοὶ

Π(όπλιος) Μεμ(μιος) Κυντιανὸς Καπίτων ~ Ἰουλ(ία) Λυσιμάχη
ἐν μακεδονιαρχικαῖς προβολαῖς
γενόμενος

Κυντιανὴ Ἀλεξάνδρα.

Κυντιανὸς Καπίτων.

Π. Μ. Κυντιανὸς Μακεδὼν
συγγενὴς

Οἰκογένεια

Κασσιανῶν

Πηγαί.

μακεδονιάρχης εἰς

1. Arch. Anzeig., ἔ.ἀ., 175, ἀρ. 3 καὶ εἰκ. 40 (σ. 179). (Βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἔ.ἀ., 79, ὑποσημ. 1). Ἀγαθῇ Τύχῃ / τὸ κοινόν / Μακεδόνων / Μᾶρκ(ον) Αἰορήλ(ιον) / Κασσιανόν / τὸν μακεδονιάρχην / καὶ ἀγωνοθ / ἐτήν τοῦ / κοινοῦ τῶν Μακεδόνων

2. Arch. Anzeig, ἔ.ἀ., 178, ἀρ. 17 καὶ εἰκ. 47 (σ. 182) (Βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., ὑποσημ. 2): Ἀγαθῇ Τύχῃ / τὸ κοινόν / Μακεδόνων / Γαῖαν Ἰουλίαν / Κασσιανὴν / τὴν ἀρχιέρεϊαν / γυναῖκα / Μ(άρκου) Αἰορηλίου / Κασσιανοῦ / τοῦ μακεδονιάρχου.

3. IG X, 2, 1, ἀρ. 147 (Βλ. καὶ Mordtmann, AEM 17 (1894) 117, ἀρ. 1. H. Dessau, Inscriptiones Latinae Selectae, ἀρ. 9009. Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., 23 Σεπτεμβρίου 1906, ἀρ. 19. Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., 79, 3): B(ona) F(ortuna); | M. Aurel(ium) Cassi | anum, v(irum) e(gregium), prae | sidem pron(inciae) Daciae | Malvensis patrem | karissimum | MM Aurell(ii) Phi | lippus et Cassia | nus, trib(unus) coh(ortis) I | F(laviae) m(illitariae) Bryttonum | Malvensis (Θεσσαλονίκη).

1. Εἰς τὴν Βέροϊαν ἐκτὸς τῆς Παιονίδος φυλῆς μᾶς παραδίδονται ἀκόμη δύο ἄλλαι, ἡ Πενκαστικὴ φυλὴ καὶ μία ἄλλη, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν διεσώθη. Βλ. Δ. Κανατσούλη, Ἡ μακεδονικὴ πόλις, ἔ.ἀ., σ. 26.

Ὁ Μᾶρκ(ος) Αὐρήλιος Κασσιανός¹, ὁ μόνος μακεδονiάρχης τῆς οἰκογενείας, μᾶς εἶναι γνωστὸς ἐκ δύο βωμῶν τῆς Βεροίας, τοὺς ὁποίους ἀνήγειρε τὸ κοινὸν τῶν Μακεδόνων, τὸν μὲν ἕνα πρὸς τιμὴν του, τὸν δὲ ἄλλον πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του Γαίας Ἰουλίας Κασσιανῆς. Οὗτος εἰς τὸν ἰδικόν του βωμὸν φέρει τὸν πλήρη τίτλον *μακεδονiάρχης καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων* εἰς τὸν τῆς συζύγου μόνον *μακεδονiάρχης*. Ἐκ τούτου βέβαια δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ Μ. Αὐρήλιος Κασσιανὸς εἰς ἄλλον χρόνον τῆς σταδιοδρομίας του ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ μακεδονiάρχου, εἰς ἄλλον τὴν ἀγωνοθεσίαν τοῦ κοινοῦ, ὅχι μόνον διότι τὰ δύο αὐτὰ τιμητικὰ μνημεῖα ἐστήθησαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ταυτοχρόνως καὶ ἄρα εἶχε τότε αὐτὸς ἀμφοτέρους τοὺς τίτλους, ἀλλὰ πρὸς τούτοις δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἰς τὸ κοινὸν ὑπῆρχεν ἡ συνήθεια ὁ πρόεδρος αὐτοῦ (ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ ἢ μακεδονiάρχης) νὰ λαμβάνῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἀγωνοθεσίαν αὐτοῦ, ἥτοι τὴν ὀργάνωσιν καὶ δαπάνην τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγώνων. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ δεύτερος τίτλος παρελείφθη εἰς τὸ μνημεῖον τῆς συζύγου του διὰ λόγους συντομίας, ὅπως παρομοίως συνέβη καὶ εἰς τὸν Αὐρήλιον Δημοκρατιανὸν Κόρραγον, ὅστις εἰς τὸ ἰδικόν του μνημεῖον τιτλοφορεῖται «μακεδονiάρχης καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων», εἰς τὸ τῆς συζύγου του ὅμως μόνον «μακεδονiάρχης» (βλ. ἀνωτέρω), ὡς καὶ εἰς τὸν ἐκ Σερρών ἀρχιερέα τοῦ κοινοῦ Τι. Κλαύδιον Διογένη².

Ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του γνωρίζομεν ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπιγραφῶν μόνον τὴν σύζυγόν του Γαίαν Ἰουλίαν Κασσιανήν, ἣτις διετέλεσεν ἀρχιερεῖα, ὅχι βεβαίως τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ τοπικῆς τινος λατρείας (τῆς Βεροίας). Ἐξ ἐπιγραφῆς τοῦ παιονικοῦ Ἄργους τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος γνωρίζομεν κάποιον Ἰούλιον Κασσιανόν, τὸν κράτιστον, ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ἔχη σχέσιν τινὰ μὲ αὐτήν.

Μαρτυρία τις πρὸς χρονολόγησιν τῶν Κασσιανῶν εἰς τὸ κείμενον καὶ τῶν δύο ἐπιγραφῶν δὲν ὑπάρχει. Ἄν λάβωμεν ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ βωμοὶ τῆς Βεροίας, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν Arch. Anzeiger τοῦ 1942, ἐξικινδύνται μέχρι τῶν μέσων τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος, πρὸς δὲ ὅτι τὸ ὄνομα Μ. Αὐρήλιος εἶναι συνηθέστατον μετὰ τὸ edictum τοῦ Καρακάλλα (212 μ.Χ.), πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν μὲ ἀρκετὴν πιθανότητα τὴν δρᾶσίν των ὅχι πρὸ τοῦ πρώτου τετάρτου τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος.

1. Τὸ ὄνομα Κασσιανὸς ἀπαντᾷ συχνὰ εἰς τὴν Μακεδονίαν: ὡς Ἰούλιος Κασσιανὸς ἐκ τοῦ παιονικοῦ Ἄργους, Πόντιος Κασσιανὸς Πρόκλος ἐκ Θεσσαλονίκης, Μινέτιος Κασσιανὸς Φιλόξενος ἐκ Δερριόπου, Γατα Ἰουλία Κασσιανὴ ἐκ Βεροίας κ.ἄ. (βλ. Δ. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ Προσωπογραφία passim).

2. Δήμιτσα, ἐ.ἄ., ἀρ. 811 καὶ 812. βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἐ.ἄ., σ. 70/1.

Εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη πρὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Mordtmann (βλ. ἀρ. 3), μνημονεύεται τις M. Aurel(ius) Cassianus, ὁ ὁποῖος τιτοφορεῖται εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ v(ir) e(gregius) praeses (=ἡγεμὼν) provinciae Daciae Malvensis, καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ M. Aurel(ius) Cassianus καὶ ὁ M. Aurel(ius) Philippus, ὅστις διετέλεσε tribunus (=χιλίαρχος) cohortis primae Flaviae Bryttonum Malvensis. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνάγεται ἐπίσης εἰς τὸν 3ον αἰῶνα, ὅπως καὶ αἱ δύο ἐπιγραφαὶ τῆς Βεροίας. Ποία ὁμως ἡ σχέσις μεταξὺ τοῦ M. Αὐρηλίου Κασσιανοῦ, τοῦ μακεδονιάρχου, καὶ τῶν Cassiani τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Θεσσαλονίκης, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εἰπωμέν τι. Ὁ E d s o n ἐν IG, ἔ.ἀ. 60/1, ἀρ. 147, ταυτίζει τὸν M. Αὐρήλιον Κασσιανόν, τὸν μακεδονιάρχην, μὲ τὸν M. Aurelius Cassianus καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτὸν ὅλους τοὺς τίτλους, πού σημειώνονται εἰς τὰς δύο ἐπιγραφάς, τῆς Βεροίας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἥτοι μακεδονιάρχης, ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων, vir e(gregius), praeses provinciae Daciae Malvensis. Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν ἀναγράφονται ὅλοι οἱ τίτλοι αὐτοῦ εἰς μίαν ἐπιγραφὴν, τοῦλάχιστον εἰς τὴν λατινικὴν τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ ἦτο ἡ μεταγενεστέρα. Ἡ παράλειψις αὕτη θὰ ἦτο ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν κρατοῦσαν τότε τιτλομανίαν.

δ. Οἰκογένεια
Οὐαλεριανῶν

Π η γ α ι.

μακεδονιάρχης εἰς

Ἰ. Τουράτσογλου, ἔ.ἀ., 281/2 (βλ. καὶ L. Robert, REG 84 (1971) 454/5, ἀρ. 400): Ἐγαθῇ Τύχῃ Ὑπὲρ ὕγείας καὶ σωτηρίας καὶ νίκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς τοῦ με|γίστου καὶ θειοτάτου καὶ ἀηττήτου κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος Καίσα|ρος M. Αὐρηλίου Σεουήρου [[Ἀλεξάνδρου]] Εὐσεβοῦς, Εὐτυχοῦς, Σεβαστοῦ, ἀρ|χιερέως μεγίστου, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ὄγδοον, ὑπάτου τὸ Γ' πατρὸς πατρί|δος καὶ ὑπὲρ τῆς ἱερωτάτης μητρὸς αὐτοῦ [[Ἰουλίας Μαμαίας]] Σεβαστῆς καὶ ὑ|πὲρ τοῦ σύμπαντος θεῖου οἴκου αὐτῶν καὶ ἱερᾶς συγκλήτου καὶ τῶν δια|σημοτάτων ἐπαρχῶν καὶ ἱερῶν στρατευμάτων καὶ δήμου τοῦ Ῥωμαίων, Οὐαλεριανὸς Φιλόξενος ὁ μακεδονιάρχης καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Σε|βαστοῦ καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων ἀγῶνος Ἀλεξαν|δρείου καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Οὐαλεριανῇ Ἀμμία ἡ ἀρχιερεὺς τῆς Σεβαστῆς ἐπιτελέσουσιν ἐν τῇ λαμπροτάτῃ μητροπόλει τῆς Μακεδονί|ας Βεροιαίων πόλει κνηγεσίον καὶ μορομαχιῶν ἡμέρας|τρεῖς· ἄρξονται δὲ τῶν φιλοτειμιῶν τῇ πρὸ Ζ' Καλ(ανδῶν) Ἰουλίῳν. Ἀυτοκράτορι Καίσαρι Μ(άρκῳ) Αὐρηλίῳ Σεούρῳ(sic) [[Ἀλεξάνδρῳ]] Ὡ Εὐσεβεῖ, Εὐ|τυχεῖ, Σεβαστῷ τὸ Γ' καὶ Κλ. Κασίῳ Δίῳνι τὸ Β' ὑπάτοις, ἐλλήνι|κῇ δὲ ἔτους ΞΣ σεβαστοῦ τοῦ καὶ ΣΤΟΤ, Πανήμῳ ΕΙ. Εὐτυχεῖτε.

Ὁ **Οὐαλεριανὸς Φιλόξενος**, ὁ μακεδονίαρχης, μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὴν ὡς ἄνω, προσφάτως, εὐρεθεῖσαν ἐπιγραφὴν εἰς τὴν Βέροϊαν. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι σχεδὸν πανομοιότυπος πρὸς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν τοῦ μακεδονίαρχου Λ. Σεπτιμίου Ἰνστειανοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ἐδῶ ὁ μακεδονίαρχης Οὐαλεριανὸς Φιλόξενος μαζί με τὴν σύζυγόν του Οὐαλεριανὴν Ἀμμίαν, τὴν ἀρχιέρειαν τῆς Σεβαστῆς, διωργάνωσε καὶ ἐχρηματοδότησε τοὺς ἐπὶ τριήμερον διαρκέσαντας ἀπὸ 25ης μέχρι καὶ τῆς 27ης Ἰουνίου 229 μ.Χ. ἀγῶνας, τὰ Ἀλεξάνδρεια. Οἱ ἀγῶνες διεξήχθησαν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κοινοῦ Βέροϊαν (ἐν τῇ λαμπροτάτῃ μητροπόλει τῆς Μακεδονίας Βεροιαίων πόλει) με μονομαχίας καὶ κυνηγέσια. Ὁ Οὐαλεριανὸς Φιλόξενος ἐκτὸς τοῦ ἐπαρχιακοῦ τίτλου μακεδονίαρχης καὶ ἀγωνοθέτης τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων ἔχει καὶ ἕναν ἄλλον ἀρχιερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ. Καὶ ἐδῶ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι εἴπομεν περὶ τοῦ Ἰνστειανοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι ὁ τίτλος οὗτος δὲν εἶναι δυνατόν νά ταυτίζεται με τὸν ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων, ἀλλ' ἀπλῶς ἦτο ἀρχιερεὺς τῆς τοπικῆς αὐτοκρατορολοτρείας, πιθανώτατα τῆς πόλεως Βεροίας. Ἡ μακεδονιάρχια τοῦ Οὐαλεριανοῦ Φιλοξένου ὀρίζεται ἐπακριβῶς εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ ἔτος 228/9 μ.Χ.

Ἡ σύζυγός του Οὐαλεριανῆς Ἀμμία φέρει τὸν τίτλον τῆς ἀρχιερείας τοπικῆς τινος λατρείας ὅχι τῆς αὐτοκρατορολατρείας. Καὶ αὕτη συνείργησεν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγῶνων.

ε. Κλαύδιος Ανσίμαχος

Πηγαί.

μακεδονίαρχης εἰς

Arch. Anzeig, ἔ.ἀ., 175, ἀρ. 2 (Βλ. καὶ Μακαρόνα, Χρονικά ἀρχαιολογικά, Μακεδονικά Β (1941-52) 627, σημ. 2. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἔ.ἀ. 83, ὑποσημ. 1): *Κατὰ τὸ δόξαν/τοῖς συνέδροις/Κλαύδιον Ανσίμαχον¹ τὸν μακεδονίαρχην/Πρεῖσκος Νεικόλαος Ἀντίγονος τὸν θεῖον.*

Ὁ Κλαύδιος Ανσίμαχος μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ βωμὸν τῆς Βεροίας, τὸν ὅποιον ἀνέθηκε μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἐπαρχιακοῦ συνεδρίου πρὸς τιμὴν του ὁ ἀνεψιὸς Πρεῖσκος Νικόλαος Ἀντίγονος. Οὗτος ἐκτὸς τοῦ «μακεδονίαρχου» οὐδένα ἄλλον τίτλον ἔχει, οὔτε ἐπαρχιακὸν οὔτε δημοτικόν. Ἐπίσης ἐκτὸς τοῦ ἀνεψιοῦ του οὐδὲν ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας του μᾶς παραδίδεται. Περὶ τοῦ χρόνου τῆς δράσεως τοῦ μακεδονίαρχου δὲν ἠμποροῦμεν νά εἰπωμέν τι.

1. Ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶχεν ἐκδοθῇ πλημμελῶς, παραλειφθέντος τοῦ δευτέρου ὀνόματος τοῦ μακεδονίαρχου «ΛΥΣΙΜΑΧΟΝ». Τὴν συμπλήρωσιν ἔκαμεν ὁ Μακαρόνας, ἔ.ἀ.

ζ. Αἴλ(ιος) Κυῆτος
ζ' Τυρράννιος Αἰλιανός

Πη γ α ί.

μακεδονιάρχαι δύο

J. M. R. Cormack, J. R. St. 33 (1943) 42 (Βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, *ἐ.ἀ.*, 76, ὑποσημ. 1. J. H. Robert, REG 57(1944) 214, 124):....|...|A|V|...|... TEM corroboraremus quod|...|EC|DERE debuimus, ne quis|...quam quaestionem; nam|... IT denotatus provocabit|... ATEM nostram|rasura|... Αἴλ(ιος) Κυῆτος ὁ ἀξιολογώτατος|...|μακεδονιάρχης καὶ Τυρράννιος Αἰλιανός|... ὁ ἀξιολογώτατος μακεδονιάρχης|...|ΔΩΡΟΣ.

Οἱ μακεδονιάρχαι Αἴλ(ιος) Κυῆτος¹ καὶ Τυρράννιος² Αἰλιανός, μᾶς εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ μίαν διγλωσσον, λίαν ἐφθαρμένην, ἐπιγραφὴν τῆς Βεροίας, δημοσιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Cormack, J. R. St 33 (1943) 40, ἀρ. 2. Ἡ ἐπιγραφὴ πιθανῶς περιελάμβανε κοινοποίησιν διαταγῆς ρωμαϊκῆς τινος ἀρχῆς (τοῦ διοικητοῦ τῆς Μακεδονίας ἢ τοῦ αὐτοκράτορος). Ἐπειδὴ ἡ κοινοποίησις ἐγένετο ὑπὸ μακεδονιαρχῶν, θὰ πρέπει ἡ διαταγὴ νὰ εἶχε σχέσιν μὲ τὸ κοινὸν ἢ νὰ ἀπευθύνετο πρὸς αὐτό. Τί ἀκριβὲς περιελάμβανεν αὕτη, ἀπὸ τὰ ἀσήμαντα ὑπολείμματα τῆς ἐπιγραφῆς οὐδὲν ἠμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν. Ἡ παρουσία ὅμως δύο τοῦλάχιστον μακεδονιαρχῶν τοῦ κοινοῦ ἐν αὐτῇ δεικνύει ὅτι οὗτοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ οἱ δύο κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαταγῆς, ἀφοῦ εἰς κατ' ἔτος ἦτο πρόεδρος τοῦ κοινοῦ. Πιθανὸν νὰ ἦτο ὁ ἐν ἐνεργείᾳ μακεδονιάρχης καὶ ὁ προκατόχος του.

Πλὴν τῶν ὀνομάτων τῶν δύο μακεδονιαρχῶν καὶ τοῦ τίτλου τῶν οὐδὲν ἄλλο γνωρίζομεν περὶ αὐτῶν καὶ τὸν οἰκογενεῖων τῶν.

Ὁ Cormack, *ἐ.ἀ.* 42, συμπεραίνει ἐκ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν (Ael(ius) Quietus καὶ Tyrrannius Aelianus) ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἴσως εἶναι κατὰ τι προγενεστέρα τῶν ἐπιγραφῶν τῶν μακεδονιαρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ

1. Ὁ τύπος τοῦ ρωμαϊκοῦ ὀνόματος Κυῆτος (ἐκ τοῦ λατ. Quietus) συχνὰ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων: Τίτος Αὐρήλιος Κυῆτος (80-81 μ.Χ.), Dessau, ILS ἀρ. 8796. Π. Ἀβίδιος Κυῆτος (82-107 μ.Χ.), Ditt. Syll. II², ἀρ. 822. Πλούτ. Ἡθικ. 632a. PIR I², ἀρ. 1410. Μαῦρος Λούσιος Κυῆτος (112/3 μ.Χ.), Κασσ. Δίων. 68,32. Ἀουίδιος Κυῆτος (καὶ Κυῆτος) (125-127 μ.Χ.), OGIS II, ἀρ. 502. PIR I², 1409. Γ. Ἰούλιος Κυῆτος (138 μ.Χ.), SEG I, 75, ἀρ. 330, B47. Ὑπάρχει καὶ τύπος Κ[υ]ιῆτος (6ος μ.Χ. αἰ.), Oxyg. papyr XVI, 2019, 17 καὶ Κ[υ]αῖτος (260-261 μ.Χ.), MAMA V, ἀρ. 199. Εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸ ὄνομα ἐμφανίζεται μόνον εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Θεσσαλονίκης, IG X, 2, I, ἀρ. 512, 10 (2ος ἢ 3ος αἰ.) καὶ τοῦ Ἰσβόρου, Δήμιτσα, *ἐ.ἀ.*, ἀρ. 302=Ath. Mitt. 50 (1925) 136.

2. Τὸ ὄνομα Τυρράνιος, ὡς καὶ οἱ τύποι Τυρράννας, Τυρανός καὶ τὸ θηλ. Τυρρανίς ἀπαντοῦν καὶ ἄλλοι εἰς μακεδονικὰς ἐπιγραφάς. Βλ. Δήμιτσα, *ἐ.ἀ.*, ἀρ. 234. «Ἀθηνᾶ», τ. 25(1913), σ. 458, ἀρ. 64. Γ. Οἰκονόμου, Ἐπιγραφαὶ Μακεδονίας, 16, ἀρ. 12. IG, *ἐ.ἀ.* 863.

τοῦ Π. Παπαγεωργίου, πλεῖσται τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι ἀνῆκον εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος. Ἐν τούτοις ἄλλο σημεῖον τῆς ἐπιγραφῆς μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὴν τοποθετήσωμεν ἀργότερον. Ἐν αὐτῇ δις γίνεται χρῆσις τοῦ τιμητικοῦ ἐπιθέτου *ἀξιολογώτατος*. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο, ὅπως εἶπομεν ἀνωτέρω, εἰς οὐδεμίαν τῶν χρονολογημένων ἢ δυναμένων νὰ χρονολογηθοῦν ἐπιγραφῶν συναντῶμεν ἐνωρίτερον τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος. Κατὰ ταῦτα καὶ τὴν προκειμένην ἐπιγραφὴν πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν μᾶλλον εἰς τὸν 3ον αἰῶνα, κατὰ τοὺς J. - L. Robert, ἑ.ἀ., εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Σεβήρων.

Γ. ΒΙΣΑΛΤΙΑ (ΒΕΡΓΗ)

Οἰκογένεια

*Ἰουλίων**Πηγαί.**μακεδονiάρχαι δύο*

J. Robert, *Inscriptions de la région du Strymon*, R.A. 24 (1945) 40 (Βλ. καὶ J.H.St. 67 (1945) 111. Ch. Edson, ἑ.ἀ., 195, 35. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἑ.ἀ., 82/8,3): *Ἰούλιον Μᾶρκον | μακεδονiάρχην, Ἰουλίου Ἰγγενοῦ | μακεδονiάρχον | καὶ ἱεροφάντου | καὶ πρώτου τοῦ ἔθνονος δόν, Ἰούλ(ιος) Νει | κοπολιανός τόν | γλυκύτατον πατέρα. | Ἐὐνυχῶς (Κοπάτσι Ἀνατολικῆς Μακεδονίας).*

Ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἰουλίων μᾶς εἶναι γνωστοὶ δύο μακεδονiάρχαι:

1. Ὁ **Ἰούλιος Ἰγγενὸς**¹ καὶ ὁ υἱὸς του
2. **Ἰούλιος Μᾶρκος**. Καὶ τοὺς δύο γνωρίζομεν ἀπὸ μίαν μεγάλην ἐπιτύμβιον βάσιν², τὴν ὁποῖαν πρὸς τιμὴν τοῦ δευτέρου ἀνέθηκεν ὁ υἱὸς του Ἰούλιος Νεικοπολιανός. Ἐν αὐτῇ τιτλοφορεῖται ὁ μὲν Ἰούλιος Ἰγγενὸς *μακεδονiάρχης* καὶ *ἱεροφάντης*³, προφανῶς τοῦ κοινοῦ, καὶ *πρῶτος τοῦ ἔθνονος*, ὁ δὲ Ἰούλιος Μᾶρκος μόνον *μακεδονiάρχης*. Ὁ Ἰούλιος Νεικοπολιανός φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἀξίωμα εἶχε, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἀναθέσεως τοῦ μνημείου.

1. Τὸ ὄνομα Ἰγγενὸς (ἐκ τοῦ λατ. Ingenus) συναντῶμεν εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Θεσσαλονίκης Ἑρέννιος Ἰγγένους IG, ἑ.ἀ., ἀρ. 241, B 8. Ὁ συνδυασμὸς τῶν ὀνομάτων Iulius Ingenus (-uus) καί, μὲ τὸ praenomen, C. Iulius Ingenus, εἶναι πολὺ συνήθης εἰς τὰς ἐπιγραφάς. Βλ. Dessau, ILS ἀρ. 2143. 2156. 2380. 2763. 7150. Jahresh. 23 (1926) 120/1, ἀρ. 4 (Beibl.).

2. Ἐτσι τοῦλάχιστον χαρακτηρίζει τὸ μνημεῖον ὁ ἐκδότης τῆς ἐπιγραφῆς J. Robert, ἑ.ἀ., σ. 40. Ὁ Edson, ἑ.ἀ., σ. 195, 37, πιστεύει ὅτι πρόκειται περὶ τιμητικοῦ βωμοῦ.

3. Ἀνωτέρω εἶπομεν ὅτι ἡ ἱεροφαντία τοῦ Κλαυδίου Μένωνος ἔχει σχέσιν μὲ τοπικὴν τινα λατρείαν καὶ ἀνεπτύξαμεν τοὺς λόγους. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὁμοῦ τοῦ Ἰουλίου Ἰγγενοῦ, ἐπεὶ δὲ ἡ ἱεροφαντία του συνδέεται μὲ ἄλλα ἀξιώματα τοῦ κοινοῦ, «μακεδονiάρχης», «πρῶτος τοῦ ἔθνονος», πρέπει νὰ τὴν συσχετίσωμεν μὲ τὴν ἐπαρχιακὴν λατρείαν, ὅχι μὲ τὴν τοπικὴν.

"Αλλως μὲ τὴν τιτλομανίαν τῆς ἐποχῆς δὲν θὰ ἀπέφευγε νὰ τὸ δηλώσῃ. Οἱ Ἰούλιοι αὐτοί, ὅπως οἱ Κλαύδιοι τῆς Βεροίας, οἱ Μαρεινιανοὶ Φίλιπποι καὶ οἱ Σιλβανοί, φαίνεται ὅτι ἀνήκον εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ εὐπόρους ἐκείνας οἰκογενεῖας τῆς Μακεδονίας, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἐλάμβανον ἀξιώματα τοῦ κοινοῦ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ὅπως ἐδῶ πατὴρ καὶ υἱός.

Ἐπειδὴ τὸ ἐπιτύμβιον εὐρέθη εἰς χωρίον τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας (Κοπάτσι), πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ οἰκογένεια κατήγετο ἀπὸ μίαν τῶν πόλεων τῆς περιοχῆς, ἴσως ἀπὸ τὴν Βέργην τῆς Βισαλτίας.

Οἰκογένεια Ἰουλίων

Ἰούλιος Ἰνγενὸς
μακεδονιάρχης,
ἱεροφάντης,
πρῶτος τοῦ ἔθνους.

Ἰούλιος Μᾶρκος
μακεδονιάρχης.

Ἰούλιος Νεικοπολιανός.

Δ' ΣΤΥΒΕΡΡΑ

Οἰκογένεια
Σιλβανῶν

Πηγαί.

μακεδονιάρχαι τρεῖς

1. IG, ξ.ἀ., ἀρ. 172 (Βλ. καὶ Π. Παπαγεωργίου, ξ.ἀ., ἀρ. 37=Θεσσαλον. κατεσφρ. βιβλ. 3,1. REG 20 (1907) 70. Πελεκίδης, ξ.ἀ., 77, 1. Δ. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ξ.ἀ., 89,3): Ἡ πόλις Σιλβανὸν Κέλερα τὸν μακεδονιάρχην, υἱὸν Σιλβανοῦ Νεικολάου τοῦ μακεδονιάρχου καὶ πρώτου τῆς ἐπαρχείας (Θεσσαλονίκη).

2. Arch. Angeig., ξ.ἀ., ἀρ. 22 (Βλ. καὶ Δ. Κανατσούλη, ξ.ἀ., 89, 4): Σεπτιμίαν Σιλβανὴν Κελερίην θυγατέρα Σεπτιμίου Σιλβανοῦ Κέλερος τοῦ μακεδονιάρχου καὶ Αἰρηλίας Τρεβωνίας Νικομάχης τῆς ἀρχιερείας (Βέροια).

3. F. Papazoglou, Živa Antika III (1953) 214: Ἡ πατρίς Σ(επτίμιον) Σιλβανὸν Νικόμαχον, υἱὸν Σ(επτίμιου) Σιλβανοῦ Κέλερος τοῦ μακεδονιάρχου καὶ Λ(ουκίας) Αἰρηλίας Τρεβωνίας Νικομάχης τῆς ἀρχιερείας, ἔκγονο(ν) Σιλβανοῦ Νικολάου τοῦ λαμπροτάτου ὑπατικοῦ καὶ Σιλβανοῦ

Κλανδι/ανοῦ τοῦ μακεδο/νiάρχου. / Ἐπιδόντων τὸ ἀνά/λωμα τῶν γονέων (Στύβερρα).

Μία ἄλλη μεγάλη οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶχε σημαντικὴν δρᾶσιν εἰς τὴν κοινοτικὴν ζωὴν τῆς μακεδονικῆς πόλεως καὶ εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ὀργάνωσιν τῶν Μακεδόνων, ἦσαν οἱ Σιλβανοί. Παλαιότερον ἐπιστεῖετο ὅτι αὕτη κατήγετο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν, ἐπειδὴ μία μόνον ἐπιγραφικὴ μαρτυρία περὶ αὐτῆς ὑπῆρχεν ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην. Ἑσχάτως (1953) ὁμως ἤλθεν εἰς φῶς ἐπιγραφή, εὑρεθεῖσα εἰς τὸ Σερίγονο τῆς Σερβίας, τὴν παλαιὰν Στύβερραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνετίθετο τιμητικὸν μνημεῖον ὑπὸ τῆς πόλεως δι' ἓν μέλος τῆς οἰκογενείας, τὸν Σ. Σιλβανὸν Νικόμαχον. Ἐπειδὴ ἡ πόλις χαρακτηρίζεται *ἡ πατρίς*, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ κατήγετο ἀπ' αὐτὴν ὄχι μόνον ὁ τιμώμενος, ἀλλ' ὅλη ἡ οἰκογένεια, τοσούτω μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ τιμητικὸν μνημεῖον τοῦ πατρὸς του Σ. Σιλβανοῦ Κέλερος, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν, ἡ τιμῶσα ἀρχὴ χαρακτηρίζεται *ἡ πόλις* ὄχι ἡ πατρίς¹. Ἡ οἰκογένεια τῶν Σιλβανῶν ἦτο, φαίνεται, παμμακεδονικῆς προβολῆς. Τὰ τιμητικὰ μνημεῖα προέρχονται ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονικὴν, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ κοινοῦ Βέροιαν καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Δερριόπου (Ἄνω Μακεδονία) Στύβερραν. Τρεῖς μακεδονiάρχας, πρᾶγμα σπάνιον, ἀνέδειξεν ἡ οἰκογένεια ἐντὸς δύο γενεῶν. Οὗτοι ἦσαν: Ὁ Σιλβανὸς Νικόλαος (I), τὸ πρῶτον γνωστὸν μέλος τῆς οἰκογενείας, ὁ Σ(επίμιος) Σιλβανὸς Κέλερ, υἱὸς του, καὶ ὁ Σιλβανὸς Κλαυδιανός, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου καὶ υἱὸς τοῦ πρώτου.

1. Ὁ Σιλβανὸς Νικόλαος (I) μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὸν βωμὸν τοῦ υἱοῦ του, ὅστις εὑρέθη εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν (ἀρ. 1), καὶ ἕτερον ἀπὸ τὴν Στύβερραν (ἀρ. 2). Οὗτος ἐκτὸς τοῦ μακεδονiάρχου φέρει εἰς ἀμφοτέρους τοὺς βωμοὺς καὶ τὸν τιμητικὸν τίτλον *πρῶτος τῆς ἐπαρχείας*², ἓνα τίτλον, τὸν ὁποῖον τὸ κοινὸν ἐχορήγει εἰς ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ἄνδρας ἢ ἐπιδείξαντας ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν.

2. Ὁ Σ(επίμιος) Σιλβανὸς Κέλερ εἶναι γνωστὸς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω δύο βωμοὺς καὶ ἀπὸ τρίτον, εὑρεθέντα εἰς τὴν Βέροϊαν. Καὶ εἰς τοὺς τρεῖς φέρει τὸν τίτλον τοῦ μακεδονiάρχου καὶ οὐδένα ἄλλον.

3. Τὸν Σιλβανὸν Κλαυδιανὸν γνωρίζομεν μόνον ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐπιγραφὴν τῆς Στυβέρρας. Οὕτω προσετέθη καὶ τρίτος μακεδονiάρχης εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Σιλβανῶν καὶ ἐπλουτίσθη κατὰ ἓνα ἐπὶ πλέον ὁ πίναξ τῶν μακεδονιαρχῶν.

1. Ἀντιθέτως εἰς πολλὰ τιμητικὰ μνημεῖα ἀποδεδειγμένως Θεσσαλονικέων ἡ πόλις χαρακτηρίζεται *ἡ πατρίς*. Βλ. IG, ἔ.ἀ., ἀρ. 153. 155. 157. 158. 159. 163. 168. 169 κ.ἀ.

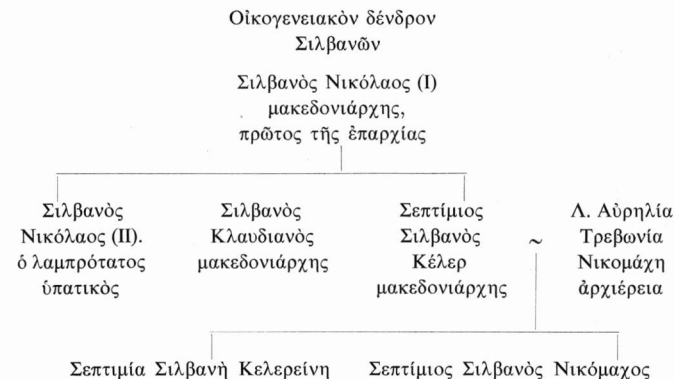
2. Παρόμοιον τιμητικὸν τίτλον: *πρῶτος τοῦ ἔθνους* εἶχε λάβει, ὅπως εἶδομεν ἀνωτέρω, καὶ ὁ μακεδονiάρχης Ἰούλιος Ἰνγενός. Περί τῶν τιμητικῶν τίτλων, οἱ ὁποῖοι ἐχορηγοῦντο ὑπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν πόλεων, βλ. Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., σ. 46.

Πλήν τῶν ἀνωτέρω ἀξιωματούχων τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τὰς ἰδίας ἐπιγραφὰς γνωρίζομεν καὶ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, τὰ ὅποια ἡσχολήθησαν μὲ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως.

Οὕτως ἡ σύζυγος τοῦ Σεπτιμίου Σιλβανοῦ Κέλερος ἢ **Λ(ουκία)¹ Αὐρηλία Τρεβωνία Νικομάχη** διετέλεσεν ἀρχιέρεια τοπικῆς τινος λατρείας, ἄγνωστον ποίας πόλεως. Περισσότερα περὶ αὐτῆς δὲν γνωρίζομεν. Τέκνα αὐτῆς καὶ τοῦ μακεδονιάρχου Σεπτιμίου Σιλβανοῦ Κέλερος, ἦσαν ἡ **Σεπτιμία Σιλβανὴ Κελερεῖνη**, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνατεθῆ μνημεῖον εἰς τὴν Βέροϊαν, καὶ ὁ **Σεπτίμιος Σιλβανὸς Νικόμαχος²**, τὸν ὅποιον, καθὼς εἶδομεν, ἐτίμησε διὰ μνημείου ἢ πατρὶς του. Καὶ οἱ δύο οὐδένα τίτλον ἢ ἀξίωμα ἔχουν. Ἐνας υἱὸς τοῦ Σιλβανοῦ Νικολάου (Ι) καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σεπτιμίου Σιλβανοῦ Κέλερος καὶ τοῦ Σιλβανοῦ Κλαυδιανοῦ, ὁ **Σιλβανὸς Νικόλαος (ΙΙ)**, διετέλεσεν ὑπάτος, ἄγνωστον πότε. Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ ἀνεπιού του τιτλοφορεῖται ὁ *λαμπρότατος ὑπατικός*.

Ὅπως βλέπομεν, ἡ οἰκογένεια ἀνέδειξε τρεῖς μακεδονιάρχας, ἓνα ὑπατικὸν καὶ μίαν μόνον ἀρχιέρειαν τοπικῆς λατρείας. Ἡ ἀπόκτησις τόσων ὑψηλῶν ἀξιωμάτων καθίστα, φαίνεται, τοὺς Σιλβανοὺς ἀπροθύμους νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὰ κοινὰ τῆς πόλεως. Ἴσως ἔτσι ἐξηγεῖται, διατί οἱ μακεδονιάρχαι οὐδὲν ἀξίωμα τοπικὸν ἢ δημοτικὸν ἔλαβον.

Ἡ οἰκογένεια ἐδράσε τὸν 3ον μ.Χ. αἰῶνα.

1. Τὸ praenomen Λ(ουκία) λείπει ἀπὸ τὸν βωμόν τῆς Βεροίας, ὑπάρχει ὁμως εἰς τὸν τῆς Στυβέρρας.

2. Τὸ ὄνομα «Νικόμαχος» πρέπει οὗτος νὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῆς μητρὸς του, τὰ ἄλλα δύο ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ε'. ΕΛΙΜΕΙΑ

Δομίτιος Εὐρύδικος

Πηγαι.

μακεδονiάρχης εἶς

1. Arch. Anzeig., ἔ.ἀ., 176, ἀρ. 9 καὶ εἰκ. 42 (σ. 179) (Βλ. καὶ REG 55 (1942) 343, ἀρ. 96. R.A. 26 (1946) 217, ἀρ. 180. L. Robert, Hellenica V (1948) 29 καὶ Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., 80, 2): ᾿Αγαθῆι Τύχη·/[κατὰ τὸ δόξαν τῶν] λαμπροτάτῳ συνεῖδρίῳ Λικινίῳ Ρουφείῳ τὸν ὑπατικόν, συναγορεύσαντα τῇ ἐπαρχειᾷ περὶ τῆς συντελείας τῶν Θετταλῶν, Δομίτιος Εὐρύδικος/ὁ μακεδονiάρχης/ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (Βέροια).

2. C. H. E d s o n, Cults of Thessalonica (Macedonica III) ἐν Harv. Theol. Review 41 (1948) 196 (Βλ. καὶ REG 63 (1950) 171 (Bull. épigr.) καὶ Δ. Κανατσούλη, ἔ.ἀ., 80): Δομίτιος Εὐρύδικος/ὁ μακεδονiάρχης/καὶ ἀρχιερεὺς κα(ὶ) πρεσβυτεράρχης τῶν Ὀλυμπίων καὶ ἱεροφάντης/ (Βελβενδὸς Δ. Μακεδονίας).

Δομίτιος Εὐρύδικος, μοναδικὸς μακεδονiάρχης ἐκ τῆς Ἑλιμωτίδος. Εἶναι γνωστὸς ἀπὸ δύο ἐπιγραφὰς διαφόρου προελεύσεως. Ἡ μία εὐρέθῃ εἰς τὴν Βέροϊαν καὶ ἀνήκει εἰς μνημεῖον (βωμόν), τὸ ὅποιον ἀνήγειρεν ἰδίᾳ δαπάνῃ ὁ ἴδιος ὁ Δομίτιος Εὐρύδικος μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου (συνέδριον) πρὸς τιμὴν τοῦ νομομαθοῦς Λικινίου Ρουφείνου, ἐπειδὴ οὗτος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς φορολογίας (συντελείας)² τῶν Θεσσαλῶν συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς ἐπαρχίας. Ἡ ἄλλη ἐπὶ μαρμαρίνης βάσεως προέρχεται ἀπὸ τὸν Βελβενδὸν (παρὰ τὰ Σέρβια) καὶ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Κ. Παπακωνσταντίνου πλημμελῶς εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα τῆς Κοζάνης «Λαϊκὸς ἀγὼν» τῆς 25ης Φεβρουαρίου 1934, κατόπιν δὲ μετὰ προσωπικὴν ἐξέτασιν τοῦ λίθου (1937), ἐφ' οὗ ἦτο χαραγμένη ἡ ἐπιγραφή, ἀνεδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ C. H. E d s o n, ὡς ἀνωτέρω. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν πρὸς ποῖον σκοπὸν ἐστήθη τὸ μνημεῖον, ὑπὸ ποίας συνθήκας καὶ ὑπὸ τίνων. Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἡμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, εἶναι ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ἀξιωματῶν καὶ τῶν τιμῶν, ποὺ παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὰς δύο ἐπιγραφὰς, δεικνύει τὴν ἐξέχουσαν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ μακεδονiάρχης οὗτος εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Διετέλεσεν δηλ. μακεδονiάρχης, ἀρχιερεὺς, πρεσβυτεράρχης τῶν Ὀλυμπίων καὶ ἱεροφάντης. Ἐκ τῶν ἀξιωματῶν τούτων τὸ μὲν τοῦ μακεδονiάρχου, τοῦ πρεσβυτεράρχου καὶ πιθανώτατα τοῦ ἱεροφάντου ἀνήκον ἢ εἶχον

1. Τοὺς δύο ἐν ἀγκύλαις στίχους, τοὺς ὁποίους, ὡς βλέπει τις ἐπὶ τοῦ διατηρηθέντος ἀθίκτου χώρου μετὰ τοῦ στ. 1 καὶ 4, ἐλησμόνησε νὰ χαράξῃ ἢ δι' ἄλλον τινὰ λόγον ἀφῆσεν ὁ λιθοξόος, ἀποκατέστησεν ὁ L. Robert, REG, ἔ.ἀ. (Βλ. καὶ «Hellenica», τ. V (1948), σ. 29. X. Μακαρόνα, Χρονικὰ ἀρχαιολογικά, «Μακεδονικά», τ. Β' (1941-52), σ. 627, 2).

2. Παράλληλον παράδειγμα βλ. ἐν IGR IV, ἀρ. 1664: εἰς τὴν τῶν Τειρητῶν συντέλειαν.

σχέσιν μὲ τὸ κοινόν, ἡ ἀρχιερωσύνη ὅμως δέον νὰ ἀναχθῇ, ὅπως τῆς Αἰλίας Ἀλεξάνδρας καὶ τῆς Γαίας Ἰουλίας Κασσιανῆς, συζύγων μακεδονιαρχῶν, μᾶλλον εἰς τοπικὴν λατρείαν ἢ ἔστω καὶ εἰς τοπικὴν αὐτοκρατορολατρείαν, ὅπως τῶν μακεδονιαρχῶν Λ. Σεπτιμίου Ἰνστειανοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Οὐαλερίου Φιλοξένου ἡ ἀρχιερωσύνη τοῦ Σεβαστοῦ. Ὡς πρεσβυτεράρχης τῶν Ὀλυμπίων¹ ὁ Δομίτιος Εὐρύδικος πρέπει νὰ ἦτο οἰκονομικός τις χορηγὸς τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγώνων τοῦ κοινοῦ, ἐννοεῖται ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ προέδρου αὐτοῦ.

Πρὸς καθορισμὸν τῆς ἐποχῆς του ὑπάρχουν δύο βέβαιαι μαρτυρίαι, ἡ μνεία τῶν Ὀλυμπίων, δηλ. τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγώνων τῆς Βεροίας, εἰς τὴν μίαν ἐπιγραφὴν, καὶ ἡ παρουσία τοῦ γνωστοῦ νομομαθοῦς Λικινίου Ρουφείνου², εἰς τὴν ἐτέραν. Τὰ Ὀλύμπια γνωρίζομεν ὅτι καθιερώθησαν τὸ πρῶτον ἐπὶ Γορδιανοῦ Γ' τὸ 242 μ.Χ. Ὅθεν ὁ Δομίτιος τὸ 242 τοῦλάχιστον εὐρίσκετο ἐν δράσει, ἦτο δηλ. πρεσβυτεράρχης τῶν Ὀλυμπίων. Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Βεροίας, ἐνθα ἀναφέρεται ὁ Λικίνιος Ρουφείνος, ἐπεκτείνει τὴν δρᾶσιν του εἰς ἐποχὴν ὀλίγον προγενεστέραν. Ὁ Λικίνιος Ρουφείνος, ἐπιφανὲς νομομαθὴς τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, μᾶς εἶναι γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν. Περί αὐτοῦ γνωρίζομεν ὅτι ἦτο σύγχρονος καὶ μαθητὴς τοῦ νομομαθοῦς Παύλου³, ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καρακάλλα (212-217 μ.Χ.) ἔγραψεν ἑκτενὲς ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον *Regulae*⁴ καὶ ὅτι περὶ τὸ 220 μ.Χ.⁵ ἐμφανίζεται εἰς τὰ Θυάτειρα, τόπον πιθανώτατα τῆς καταγωγῆς του, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ ἀθλητοῦ Γ. Περηλίου Αὐρηλίου Ἀλεξάνδρου. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I), ὅστις τιμᾷ αὐτὸν ὡς εὐεργέτην, συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Λικίνιος Ρουφείνος διέμενεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἐπιβεβαίωσιν τούτου ἀποτελεῖ καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐρυδικοῦ Δομιτίου στηθεὶς πρὸς τιμὴν του βωμὸς ἐν Βερροίᾳ. Ἄν λάβωμεν τώρα ὑπ' ὄψιν ὅτι περὶ τὸ 220 μ.Χ. εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὰ Θυάτειρα, πρὸς δὲ ὅτι ἡ δρᾶσις τοῦ Κλαυδίου Μένωνος (I), μὲ τὸν ὅποιον οὗτος ἐσχετίσθη καὶ εὐηργέτησε, τοποθετεῖται τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος, ἦτοι τὸ 225-230, θὰ ἡδυνά-

1. Περί τοῦ πρεσβυτεράρχου τῶν Ὀλυμπίων ἐπραγματεύθην εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον τῆς μελέτης μου «Τὸ κοινὸν τῶν Μακεδόνων», ἔ.ἀ., σ. 99-102.

2. Τὸ πλῆρες ὄνομα αὐτοῦ, ὅπως μᾶς παραδίδεται ἐξ ἐπιγραφῶν τῶν Θυατείρων (IGR IV, 1214. 1215. 1216), εἶναι Μ. Γναῖος Λικίνιος Ρουφείνος. Περί τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεώς του βλ. Miltner-Berger, RE XIII, 457/8, ἐν λ. Licinius, ἀρ. 151 καὶ L. Robert, Un juriste romain dans une inscription de Beroia ἐν «Hellenica», τ. V (1948), σ. 29-34.

3. Βλ. Miltner-Berger, ἔ.ἀ., σ. 458.

4. O. L e n e l, Palingenesia iuris civilis, Lipsiae 1889, τόμ. I, 659, 2. Πρβ. καὶ L. Robert, ἔ.ἀ., σ. 33,5.

5. L. Robert, ἔ.ἀ., σ. 32/3. Ἡ παλαιότερα ἄποψις ἦτο ὑπὲρ μῆδς μεταγενεστέρας ἐποχῆς, περὶ τὸ 230 μ.Χ.

μεθα μετὰ τινος βεβαιότητος νὰ τοποθετήσωμεν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ διαμονήν του κατὰ τὴν τρίτην δεκαετίαν τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος καὶ ἴσως περὶ τὸ 230. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν οὗτος συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς ἐπαρχίας εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν Θεσσαλῶν, ὃ δὲ Δομίτιος Εὐρύδικος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ μακεδονιάρχου¹ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γεγονότος τούτου ἔστησεν ἰδίᾳ δαπάνη πρὸς τιμὴν του τὸν ἐν Βεροίᾳ βωμόν. Προγενεστέρα τοῦ 220 μ.Χ. τοποθέτησις δὲν φαίνεται πιθανή, ἐπεὶδὴ θὰ ἔπρεπε τότε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ὑπατον ἀξίωμα τοῦ μακεδονιάρχου ὁ Δομίτιος Εὐρύδικος ἔλαβεν εἴκοσι καὶ πλέον ἔτη, πρὸ τοῦ γίνῃ πρεσβυτεράρχης τῶν Ὀλυμπίων. Κατὰ ταῦτα τὴν δρᾶσίν του εἰς τὸ κοινὸν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ τοποθετήσωμεν ὡς ἔγγιστα εἰς τὸ δεῦτερον τέταρτον τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος.

Πότε ἔλαβε τὰ ἄλλα δύο ἀξιώματα, ἥτοι τὴν ἀρχιερωσύνην καὶ τὴν ἱεροφαντίαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθορισθῇ, καθ' ὅσον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Βελβενδοῦ ἡ ἀναγραφὴ τῶν τίτλων γίνεται ὄχι κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ὡς δεικνύει ἡ πρόταξις τοῦ τίτλου τοῦ μακεδονιάρχου, ἀλλὰ βάσει τοῦ βαθμοῦ ἐνὸς ἐκάστου ἀξιώματος. Ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν δὲ τῆς Βεροίας, ἐνθα μόνον ὁ τίτλος τοῦ μακεδονιάρχου ἀναγράφεται, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὗτος δὲν εἶχεν ἀποκτήσει μέχρι τότε ἀξίωμα, καθ' ὅσον ἐδῶ ἤρκει ἡ ἀναγραφὴ μόνον τοῦ τίτλου τοῦ μακεδονιάρχου, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ὁποίου ἔστησε τὸ τιμητικὸν μνημεῖον, ὄχι δὲ καὶ ἄλλων τυχὸν προηγουμένως ἀποκτηθέντων ἀξιωμάτων.

Ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του δὲν μαρτυροῦνται εἰς τὰς δύο ἐπιγραφάς, ἀλλ' οὔτε καὶ ἄλλοθεν.

Ἐκ τῆς ἐπανεξετάσεως τοῦ θέματος τῶν μακεδονιαρχῶν εἰς τὴν μελέτην ταύτην κατελήξαμεν εἰς ὠρισμένα νέα συμπεράσματα ἐκτὸς τῆς προσθήκης νέων μακεδονιαρχῶν.

Μέχρι πρό τινος ἐγνωρίζομεν τὰ ὀνόματα 18 μακεδονιαρχῶν καὶ δύο

1. Εἰς τὸ μνημεῖον ἀναγράφεται ἀπλῶς τὸ ὄνομα τοῦ Δομιτίου Εὐρυδικοῦ μετὰ τὸν τίτλον «ὁ μακεδονiάρχης», δὲν ὑπάρχει δὲ χαρακτηρισμὸς τις δεικνύων προσωπικὸν τινα δεσμὸν αὐτοῦ μετὰ τὸν τιμώμενον, συνήθης εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους τιμητικὰ μνημεῖα, ὡς τὸν *συγγενή*, τὸν *φίλον*, τὸν *εὐεργέτην*, τὸν *πάτριωνα καὶ εὐεργέτην* κ.λ. (Βλ. λ.χ. BSA 18(1911/2) 148/9, ἀρ. 7. Παπαγεωργίου, ἔ.ἀ., ἀρ. 3.6.8.11.13.14.15.21.22.23.24.25.26.31.35.38.41 καὶ «Ἀθηνᾶ», τ. 15(1903), σ. 43, ἀρ. 2. Arch. Anzeig., ἔ.ἀ., ἀρ. 2.4.22.25.27). Ἄν τοιαύτῃ σχέσει ἡ δεσμός ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν, ἀναμφιβόλως ὁ Δομίτιος Εὐρύδικος δὲν θὰ ἀπέφευγε νὰ τὸν δηλώσῃ εἰς τὸ μνημεῖον, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ τιμώμενος ἐν αὐτῷ δὲν ἦτο ἀσημὸς τις, ἀλλ' ἐξέχουσα προσωπικότης ἐν τῇ ρωμαϊκῇ κράτει. Μᾶλλον λοιπὸν οὗτος τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνέθηκε δι' ἰδίων ἐξόδων ὄχι ἐκ προσωπικοῦ δεσμοῦ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ μακεδονιάρχου, τοῦ προέδρου τοῦ κοινοῦ, τοῦ τιμῶντος τὸν ἄνδρα καὶ ἐξυπηρετηθέντος ὑπ' αὐτοῦ. Παρόμοια παραδείγματα ἐξ ἄλλων κοινῶν ἢ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ τῶν Μακεδόνων δὲν λείπουν.

μακεδονιαρχισσών. Ἦδη προστίθενται τρεῖς ἐπὶ πλέον μακεδονiάρχαι, ἥτοι ἐν συνόλῳ μετὰ τῶν μακεδονιαρχισσῶν γίνονται 23. Ἐξ αὐτῶν μᾶς εἶναι γνωστοὶ ἐκ Θεσσαλονίκης ἐννέα, ἐκ Βεροίας ὀκτώ, ἐκ Βισαλτίας (Βέργη)εῖς, ἐκ Στυβέρρας τρεῖς καὶ εἰς ἐκ τῆς Ἑλιμιώτιδος. Ὁ μεγάλος σχετικῶς ἀριθμὸς μακεδονιαρχῶν ἐκ Βεροίας καὶ Θεσσαλονίκης δὲν εἶναι ἀνεξήγητος, τὸ μὲν διότι αἱ πόλεις αὐταὶ τῆς Μακεδονίας ἀπετέλουν τὰ δύο μεγάλα διοικητικὰ κέντρα τῆς ἐπαρχίας καὶ ἦτο εὐκολώτερον εἰς τοὺς δημότας τῶν νὰ ἀναδεικνύωνται εἰς τὸ ὑπατον ἀξίωμα τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ ἐπιδίδκουν τοῦτο, τὸ δὲ διότι ἀπ' αὐτὰς προέρχονται αἱ περισσώτεραι μακεδονικαὶ ἐπιγραφαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔχομεν τὰς πληροφορίας μας περὶ τῶν μακεδονιαρχῶν. Ἐπὶ πλέον δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωμεν ὅτι οἱ Μακεδόνες ἐπηρεάζοντο εἰς τὴν προτίμησίν των ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι αἱ μεγάλαι οἰκογένειαι τῶν δύο πόλεων καὶ γνωστότεραι τῶν ἄλλων ἦσαν καὶ πλουσιώτεραι, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἀντεπεξέρχωνται εἰς τὰς πολλαπλᾶς ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ κοινοῦ. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι οἱ πρόεδροι αὐτοῦ ἀνελάμβανον τὰς μεγάλας δαπάνας τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγῶνων καὶ ἄλλα οἰκονομικὰ βάρη¹.

Πράγματι ὄχι μόνον αὐτοὶ ἐλάμβανον συχνὰ καὶ ἄλλα ἐπαρχιακὰ καὶ δημοτικὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των ἐπεδίδοντο εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἀπόκτησιν αὐτῶν, ἐνδεικτικὸν τῆς δραστηριότητος, τὴν ὁποίαν πολλαπλῶς ἀνέπτυσσον. Λαμβάνομεν μερικά παραδείγματα. Οὕτω τῆς οἰκογενείας τῶν Κλαυδίων τῆς Θεσσαλονίκης ὁ μακεδονiάρχης Κλαύδιος Μέναν (III) ἦτο υἱὸς ὑπατικοῦ καὶ ἀνθυπάτου, ἔγγονος ἀχιερέως, πρωτεξάδελφος ἱερέως καὶ ἀγωνοθέτου τοῦ θεοῦ Φούλβου καὶ ἐφηβάρχου καὶ πρωτεξάδελφος ἀρχιερείας καὶ γερουσιάρχισσης. Ὁ ἴδιος διετέλεσε καὶ ἱεροφάντης². Τῆς οἰκογενείας τῶν Μαρεινιανῶν Φιλίππων ὁ μακεδονiάρχης Μαρεινιανὸς Φίλιππος (I) ἦτο γαμβρὸς ἀρχιερέως, σύζυγος μακεδονιαρχίσης, γυναικᾶδελφος ἀρχιερέως, πατὴρ ἱερέως καὶ ἀγωνοθέτου τοῦ θεοῦ Φούλβου, ἀρχιερέως καὶ ἀγωνοθέτου, πάππος ἱερέως καὶ ἀγωνοθέτου θεοῦ Φούλβου, ἐφηβάρχου καὶ πολιτάρχου³. Τῶν Σιλβανῶν τῆς Στυβέρρας ὁ Σιλβανὸς Νικόλαος (I), μακεδονiάρχης καὶ πρῶτος τῆς ἐπαρχίας, ἦτο πατὴρ δύο μακεδονιαρχῶν, ἐνὸς ὑπατικοῦ, σύζυγος ἀρχιερείας καὶ πάππος ἐγγόνων τιμηθέντων ὑπὸ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ κοινοῦ⁴.

Βεβαίως τοιαῦται πλούσιαι καὶ ἐπιφανεῖς οἰκογένειαι ὑπῆρχον πολλαὶ εἰς τὰς μακεδονικὰς πόλεις, αἵτινες, ἂν καὶ διεκρίθησαν εἰς τὴν τοπικὴν διοίκησιν, δὲν ἀνέδειξαν κανένα μακεδονiάρχην, ὥς οἱ Ρουφιανοὶ⁵ καὶ οἱ

1. Βλ. Α. Κανατσούλη, Τὸ κοινόν, ἔ.ἀ., σ. 47.

2. Βλ. ἀνωτέρω οἰκογενειακὸν δένδρον Κλαυδίων, σ. 8.

3. Βλ. οἰκογενειακὸν δένδρον Μαρεινιανῶν Φιλίππων, σ. 11.

4. Ὅμοίως βλ. δένδρον Σιλβανῶν, σ. 32.

5. Α. Κανατσούλη, Μακεδονικὴ προσωπογραφία, ἔ.ἀ., σ. 66, ἀρ. 613.

Στατίλιοι¹ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κ.ἄ. Ἐπειὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν προτίμησιν τῶν νὰ ἀναμειχθῶν μόνον εἰς τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἢ εἰς τὴν τύχην, διότι δὲν ἀνευρέθησαν ἀκόμη ἐπιγραφαὶ αὐτῶν μὲ μακεδονιάρχας; Ὅπωςδὴποτε τὸ πλῆθος τῶν ἀξιωματούχων τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Μακεδόνες τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπρωτίμων νὰ λαμβάνουν ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν τῶν πόλεων. Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἠὲνόνουν καὶ οἱ κατακτῆται Ρωμαῖοι, διότι ἔτσι ἐξυπηρετοῦντο καλύτερον εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν ὑποτελῶν λαῶν.

Δ. ΚΑΝΑΤΣΟΥΛΗΣ

---

1. Δ. Κανατσούλης, ἐ.ἄ., σ. 148, ἀρ. 1315.

RÉSUMÉ

D. Canatsoulis, Les macédoniarches de l'assemblée des Macédoniens et leur position sociale dans les cités macédoniennes.

La récente découverte des inscriptions macédoniarchiques fit de nouveau indispensable la recherche de l'institution des macédoniarches, comme se nommaient les présidents de l'assemblée macédonienne pendant le 3ème siècle. Les macédoniarches sont étudiés par villes et familles; leur position sociale dans la Macédoine ainsi que leurs familles sont relevées.

À Thessalonique sont mentionnées les familles suivantes: a) La famille des Claudii qui donne un macédoniarche, Claudius Meno (I), b) les Mareiniani Philippi qui donne deux macédoniarches, c) les Catinii avec le macédoniarche L. Septimius Insteianus Allexandre, d) la famille de Democratianus Korrhagus avec un macédoniarche, e) la famille de Minicius Dionysius avec un macédoniarche, f) de P. Aelius Neicanor avec un macédoniarche, g) aussi le macédoniarche Sabinus et h) le macédoniarche Nic[andr]os ou Men[andr]os.

À Beroia a) la famille des Claudii avec le macédoniarche Tib. Claudius Preiscus et la macédoniarchissa Flavia Isidora, b) la famille des Quintiani avec P. Memmius Quintianus Capito, c) les Cassiani avec un macédoniarche, Marcus Aurelius Cassianus, d) les Valeriani avec le macédoniarche Valerianus Philoxenus, e) le macédoniarche Claudius Lysimachus et f) les macédoniarches Aelius Quietus et Tyrrannius Aelianus.

À Bisaltie (Berga) la famille des Julii donne deux macédoniarches, Iulius Ingenus et son fils Iulius Marcus.

À Styberra la famille des Silbani donne trois macédoniarches, Silbanus Nicolaus (I) et ses fils Silvanus Claudius et Septimius Silvanus Celer.

Enfin à Elimiotis le macédoniarche Domitius Eurydicus est mentionné.